
SEN O ŽIVOTE

Olympiáda ľudskosti

**Podpora úcty k človeku,
kde nenávisť,
ponižovanie
a výsmech
nemajú miesto**

Ľudský trik

Autor textu

Monika Kasáková, 1. miesto

(Klokočov, Gymnázium Turzovka)

Pehavá tvár, ohnivé vlasy a modré oči,
milý úsmev, jamka v líci
a ústa plné rečí,
toto je to milé dievča, čo so mnou
do školy chodí,
no v poslednom čase s nikým
ani slovko neprehodí...

Čo sa stalo? Prečo jej tvár
už úsmev nezdobí?
A prečo už nenosí žiadne
bižutériové ozdoby?
Len so sklonenou hlavou chodí,
dole sa díva,
len výnimočne sa stane,
že hlavu dvíha.

Po chodbe ako duch prechádza,
ako prvá z triedy hneď vychádza.
Náhli sa do ďalšej triedy, nepozerajúc
sa okolo seba,
nevedomuje si, že viac spánku
by jej bolo treba.

V tom uvidí dievčatá, opierajúce sa
o dvierka jej školskej skrinky,
škodoradostne sa smejúc si vymýšľajú
o nej nepravdivé novinky.
Vlna strachu jej skrívá tvár, triaška sa do
nej ako kliešť do kože vryje,
chce sa otočiť na päte a porozmýšľať,
kde sa tento krát skryje.

„Prečo práve ja?“
pýta sa v duchu.
No nanešťastie, jej otázka
má ozvenu hluchú.
Urážky plné posmechu a neúcty sa jej
ako ostrý nôž zapichujú do tela,
bože, koľkokrát si už kvôli nim život
zobrať chcela.

Koľkokrát chcela kričať z plných pľúc,
že nie je v poriadku,
no vždy ju vyhrážky donútili zastaviť sa
uprostred riadku.
A tak nemo čakala na dlho
neprichádzajúcu pomoc,
nevedomujúc si, že ona sama
má v sebe neuveriteľnú moc.

Je ťažké niekomu pomôcť,
keď nie je počuť jeho krik,
no stačí sa okolo seba poobzerať
a objaviť ten ľudský trik.
Trik, kedy ľudia nekričia hlasom,
no celým telom,
čakajúc, kedy príde
ten spásonosný prelom.

Nezabúdajme vytvárať
iným miesto,
kde nenávisť, ponižovanie a výsmech
nemajú svoje miesto.

Ľudskosť

Autor textu

Daša Vrabčeková, 2. miesto

(Liesek, ŽS a MŠ Liesek)

* * *

Myšlienky na ľudskosť,
na všetku tú krutosť,
na ľudské zmýšľanie,
na ponižovanie.

* * *

Čo všetko človek vie,
ako to raz povie,
že blížnych miluje
a pre nich len žije.

* * *

Zavri oči pred strachom,
aj pred tým zlým zvukom,
obráň sa odvahou
a choď len svojou cestou.

* * *

Modli sa za biednych,
hľadaj tých stratených,
daj ruku trpiacim
a budeš spaseným.

* * *

Odháňaj nenávisť
a nechaj úctu ísť,
daj úsmev strápeným
a šťastie daruj im.

* * *

* * *

Nehľad' len na seba,
veď je tu tiež bieda,
ľudia ťa čakajú
a silno volajú.

* * *

Pomôž im ako vieš,
veď ich tiež miluješ,
nesmieš sa obrátiť,
lebo sa budeš trápiť.

* * *

Máš tu len krátku púť,
obráň sa večných pút,
buď dobrý k človeku
a získaš si dôveru.

* * *

Sen o živote

Autor textu

Eva Remeňová, 3. miesto

(Bobrov, Stredná priemyselná škola Tvrdošín)

Veľa ľudí túži zatvoriť oči a prežívať niečo iné. Túžia sa ponoriť do sna, ktorý býva mnohokrát krajší ako realita. Všetci hľadáme akýkoľvek náznak niečoho lepšieho ale na druhú stranu, čo je lepšie? Čiernu vyvažuje biela. Po tmavej noci prichádza slnečný deň. A preto tak, ako sú na svete tí dobrí, sú aj tí zlí.

Považujeme sa za najinteligentnejších tvorov tejto planéty no málokedy taký naozaj sme. Rovnako ako dokážeme milovať a mať radi dokážeme aj nenávidieť a odcudzovať. Rovnako ako dokážeme priniesť slnko do niečieho života dokážeme ničiť silnejšie ako hurikán. Obyčajné slovo mnohokrát ublíži. Neublíži človeku fyzicky ale uškodí duši. Dokáže zbúrať mnohoročnú stavbu podstaty človeka. Dokáže to, čo nedokáže žiadny úder alebo bitka. Mnohokrát zanechá na človeku hlbšiu stopu ako len zopár slz na tvári. Ostávajú jazvy na duši, ostávajú v spomienkach a často sa prejavia aj na tele.

Zraňujeme, urážame a tým kompenzujeme si vlastné problémy a nedostatky. Snažíme sa samých seba presvedčiť, že sme lepší ako tí okolo nás no opak je pravdou. Každou urážkou ukazujeme, aký sme my a nie aký je ten, ktorého sa snažíme uraziť. Človek, ktorý zažil sám niečo zlé vie, že ani najhoršiemu nepriateľovi by neprial zažiť niečo podob-

né. Sám si pamätá na to, aké je prežívať nespokojnosť so samým sebou. Je si vedomý toho, že aj napriek tomu, že nie je dokonalý je to on.

Aj zjavne bezstarostný človek sa po pár urážkach začne lámať. Kúsok po kúsku odchádza sebaúcta, sebavedomie a láska k samému sebe. Po prvých stratách je narušená duša človeka a je veľmi ťažké znova získať tieto vlastnosti. Nebude to zjavné ale pomaly začne prichádzať o samého seba. Stane sa väzňom vo svojom vlastnom tele a vo svojom vlastnom živote, ktorý sa stáva nočnou morou. Mnohokrát začne nenávidieť to, kým naozaj je. Začne hľadať východiská no málokedy sú to tie správne. Rozhodne sa zmeniť sa k takému obrazu, akým chcú aby bol. Zdanlivo si nič nerobí z urážok no vo vnútri to pomaly vrie. Často človek prestane mať chuť žiť a siaha po krajných riešeniach. Bude sa snažiť zaspáť a nikdy sa nezobudiť. Bude sa ponárať čoraz hlbšie a hlbšie a je len na nás,

či niekoho takého chceme zachrániť alebo nie. Mnohokrát už nejde o to, čo chceme ale o to, čo je v nás ľuďoch zakódované – záchrana života, pomoc...

Ľuďom občas začne byť ľúto, že veci nefungujú tak ako v rozprávkach, kedy zlo je porazené a adekvátne potrestané zatiaľ čo dobro odmenené. Aj napriek tomu, že to tak môže vyzeráť, nie je to tak. Každý dobrý čin býva odmenený – dobrým pocitom, novými priateľmi,

skúsenosťami alebo čímkoľvek, čím nám to osud vynahradí. Na temné časy ostanú spomienky a stopy no aj zo zlého môžeme vyťažiť to dobré.

Veľakrát je výbornou odmenou aj obyčajný pocit, že práve my sme niekomu pomohli vynoriť sa z temnej hĺbočiny. Vždy sa oplatí zastať sa niekoho, pomôcť niekomu a byť dobrým človekom lebo nikdy nevieme, kedy budeme podobnú pomoc potrebovať aj my.

Sen o živote

Autor textu

Zuzana Ďurkovská

(Žilina, Základná škola s materskou školou, Brodňanská Žilina)

Taká myšlienka mi behá hlavou,
čo bude v budúcnosti so mnou?
Čo ak sa stane niečo svetu?
Čo ak mne chystá odvetu?

Snívala som ako malá v živote,
že budem modelka,
že sa preslávim.
No teraz stojím
a márne na svet hľadím.
Moje detské sny nech sú bokom,
zachráňme svet pred veľkou
katastrofou.

Nevidíte to utrpenie?
Vojny či násilie?
Je pravda že tu si žijeme
v pokoji a v mieri.
Taký mier nie je na celom svete,
a to je môj sen o živote.
Ako pomôcť svetu?
Zmeniť ľudí k lepšiemu.

Čistá zem

Autor textu

Soňa Kubalíková,

(Skalité, Gymnázium sv. Františka z Assisi, Žilina)

Temnota tak rýchlo padá,
odkiaľ prišla táto zrada?
Keď sa vrátim časom späť,
uvidím snáď iný svet?

Čierne putá viažu zem,
kľúča na ne nikde niet.
Kde sa skrýva nevie nik,
hľadá ho však pustovník?

Čo by bolo s naším svetom,
keby putá rozlámal?
Zažiaril by silným svetlom,
nepokoje zahrabal.

Je to snáď len v mojej mysli,
vyhnať všetkých démonov?
Poraziť ich silným svetlom,
svetu priviať pokoj dní?

Život v našom malom štáte,
bez hnitia a podvodov.
Bez zbytočných vysmievaní,
kopancov a netvorov?

Vysnívaná to je zem,
každá má však malý sen.
Postupne sa mojím stala,
bezkonfliktná zem a stála.

Prečo niekto menejcenný?
Je snáď človek iný človek?
Nie sme všetci z matky lona?
Prečo ty si viac než ona?

Moje srdce stále túži,
raz bude svet celý z ruží.
Možno nie tak doslova,
v dušiach bude oslava.

Nadobudnúť pokoj zvláštny,
nikto nie je viac než ja.
A ja nie som viacej ničím,
rovní sme si, ty a ja.

Nikto nemá právo riečiť,
do temnoty padá svet.
Stále je tu svetlá vlna,
ktorá koná, áno koná.

Nebudíme príliš šťastní

Autor textu

Katarína Kormaňáková

*(Breza, Pedagogická a sociálna akadémia,
Turčianske Teplice)*

Kde bolo, bolo. Čo povieť na úvod? Celkom dobrý nie? Vždy som snívala, že budem spisovateľka. Myslím si, že zatiaľ mi to celkom ide. Aj keď ostatní hovoria, že som trápna, a že absolútne netuším o čom je život, keď píšem o takých hlúpostiach ako je láska, šťastie, dobro a zlo s krásnym začiatkom a ešte krajším koncom. Ja sa však nenechám a chcete vedieť prečo? Poviem vám. Moja kamarátka Ella, prenádherná a úžasná žena, mi do hlavy vtĺkla vec, ktorá ma v živote chráni pred rečami ostatných, pred nadávkami, pred útokmi, pred fyzickou bolesťou. Povedala mi, že život bez snov a dobrých ľudí je ako káva bez kofeínu. A to už je čo povedať, načo by človek pil kávu bez kofeínu, keď práve kofeín by ho mal prebrať. Ella tvrdí, že ak v živote nemáš dobrých ľudí, musíš sa dobrým človekom stať ty. Preto sa snažím byť čo najlepšia a vždy keď zavriem oči snívam. Aké by to bolo, keby sa všetky moje sny splnili? Svet by bol asi ružový, sladký ako cukrová vata. Tá je naozaj sladučká. Ale bolo by to správne? Niekedy mám pocit, že ľudia, ktorí majú takýto ružový život sú v skutočnosti smutní. Sú takí šťastní, až sú z toho nešťastní. Majú všetko a všetkých a to je možno problém. Nemajú prečo snívať, pretože všetky ich sny sa splnili. Nevedia, aký cieľ by ešte mali dosiahnuť, pretože sú príliš vpredu, na výslni. Ale aj tam raz slnko zhasne a ich pohltí tma. Všetkých nás raz pohltí tma, ale tí, ktorí v živote veľa snívajú môžu zatvoriť oči a vysnívať si svetlo. Nereálne, však? Nedokážete si to predstaviť, pretože nesnívate. Pretože vaše sny sú len o hmotných veciach, o daroch, o nepotrebných zbytočnostiach. Skúste si vysnívať život plný lásky, radosti a vnútorného pokoja. Vysnívajte svet, kde nebudú ľudia hladní, kde si budú všetci rovní. Nereálne. Vy si preto radšej vysnívate auto, aby ste si ho kúpili a môžete si povedať, že sa vám splnil sen. Ale život nie je o autách, mobiloch a o tom aby ste sa mali dobre len vy. Skúste snívať pre seba a potom aj pre druhých. Pretože, čo dokáže z človeka spraviť dobrého človeka? Ľudskosť, empatia, láska, malinký kúsok naivity a veľký kus viery. Ja snívam o tom, že všetci sa raz stretneme šťastní s úsmevom na tvári a iskričkami v očiach. Naivné? Možno. Ale ja verím. Snívajte o čom len chcete, potom uverte a až vtedy sa vám vaše sny môžu splniť. Pretože kto neverí v silu vlastného sna, neverí v krásu ďalšieho dňa. Pretože každý ďalší deň, môže byť náš splnený sen.

Dve duše

Autor textu

Richard Vejo,

(Obchodná akadémia, Liptovský Mikuláš)

Peter. Čím je Peter výnimočný? Vlastne ničím. Ľudia o ňom často hovoria ako o zlom, nie však preto, že by robil zlé skutky. Vravia to preto, lebo Peter nemal už odmala v živote šťastie a nenarodil sa práve do najlepšej rodiny s najlepším autom a v tej dobe s najkrajším bývaním. V jeho mladosti sa vlastne skrývalo veľa zla a to zla ľudského. Peter nemohol predsa za to že sa narodil do chudobnej rómskej rodiny, no i tak tým musel trpieť celý život a celý svoj život musel bojovať. Petrova mama bola malá žienka, ktorá svoje deti milovala, otec alkoholik čo si po riadnom dúšku v osade s kamarátmi rád doma udrel, nezáležalo do koho, a tak Peter celé detstvo trpel. Nebol to nikdy ten najdrsnejší chlapec no bol len ten čo nezapadal do davu a preto ho iné deti odsudzovali a chceli ho zbiť. V škole chudák Peter tiež veľa slávy nezoznal, v tej dobe bol predurčený na tvrdú prácu ktorú by normálny človek nerobil, avšak Peter musel z niečoho žiť.

Načo mu to však vlastne bolo? Teraz sa na starobu aj tak len ocitol na ulici kde ním každý opovrhne. Svoj domov našiel v rozvaline jednej starej budovy kde už ľudia dávno nebývali avšak pre Petra v jeho situácii to bolo priam kráľovstvo, ktoré si len tak niekto nemôže dovoliť. Za každý peniaz bol vďačný a každý svoj peniaz aj poctivo využil. Jedine čo možno Petrovi chýbalo bol dakto blízky s kým by mohol aspoň nachvíľu tráviť čas.

Je slnečné krásne poobedie a malý Eugen si zronene kráča po ulici domov. Jeho nový dom je až na konci mesta na ulici na ktorú sa dostane len ak obíde starú barabiznu v ktorej vraj straší. Dnešný deň bol pre Eugena asi ako všetky ostatne, v škole sa snažil naučiť čo najviac a nepočúvať svojich spolužiakov ktorý mali stále narážky na jeho obezitu alebo to že, nevie používať mobil a že ma ešte starý tlačidlový. Eugena to strašne trápilo nemal tu žiadnych kamarátov a nemal sa s kým hrať a ani porozprávať, v škole počul len urážky avšak doma o nich nikdy nepovedal lebo nechcel mamke a ocovi robiť starosti. Snažil sa byť najlepším študentom aby rodičov potešil a aspoň tí mu uštedrili pochvalu ktorá by ho povzbudila do ďalších dní v tom pekle plnom malých zlomyseľných raráškov ktorým je na výsmech. Pomaly kráča a už vidí starý dom z ktorého mu behajú po chrbte zimomriavky. Pomaly sa

k nemu približuje. Už je pri ňom. Ešte ducha zatiaľ nevidel, v tom však počuje zreteľný hlas – Ahoj chlapče. – Strhne sa odzadu z domových dverí vykúka starší pán, Róm, a očividne bezdomovec, rodičia mu vždy vraveli, že od takých sa ma držať ďalej. Avšak chlapčekomu nedalo neodzdaviť sa – dobrý deň aj vám. – Pán v dverách s úsmevom na perách vyjde z dverí – Pane a vy ste duch tohto domu? – Spýta sa chlapec. – nie, chlapče, ja som len chudobný človek, čo celý život robil aby skončil takto – Chlapcovi príde starca ľúto – pane a dáke peniažky by sa vám nehodili viete aspoň drobniaky. – Pán na neho vyjavene pozerá – chlapče môj ja som síce človek bez domova no nemôžem od teba peniaze brať veď si ty ešte mladý, čo ich bude v živote potrebovať len si ich ty odlož, radšej mi povedz ako sa voláš – – Eugen, pane – nezabúda Eugen na svoju slušnú výchovu. – A vy, pane? – Ja som Peter, teší ma – – Pane, a to sa nebojíte v takom dome sám žiť? – –

Chlapče, veru že nie tento dom síce tebe pripadá zničený a hrozný mne je ako palác a ja som v ňom ako princ – odvetí pán teda už Peter s úsmevom na perách. – a nebojíte sa pán Peter? – – a čo by som sa bál veď sám som roky rokúce chýba mi aj dakto na porozprávania – V tom sa starcovi zjaví smutný výraz ktorý je dalo by sa povedať priamym oknom do jeho duše a to Eugenovi príde smutné a tak vraví – pane, veď sa teraz so mnou rozprávate, čože vám to nestačí? – Starec na neho pozrie v oku sa mu mihne iskrička dačo nebadateľné, no Eugen si to svojim pozorným pohľadom všimne a vidí, že starec akoby omladol – Eugen a koľko ty máš rokov povedz že mi – – 11 pane a vy? – – Eugen jednu múdrosť ti poviem také slušné pravidlo nikdy sa ty staršieho na vek nepýtaj neslušné to je – – prepáčte pane moc sa so staršími nerozprávam, avšak doma ma učili, že si ich mám vážiť. – Tak to ťa potom dobre učili i mňa ti to učili, a povedz, čo sa sám túlaš kde máš kamarátov? – Eugen teraz pre zmenu vyčarí ten smutný výraz na svojej tvári – viete ja moc kamarátov nemám, všetci si zo mňa robia srandu že som tučko a že neviem nič robiť. –

Starec sa letmo usmeje i zohne sa a vraví. – Ak chceš môžeme byť kamaráti viem že to nebude výhra no i ja by som chcel kamaráta – Eugen vie, že táto ponuka nie je moc dobrá avšak starec je trochu ako on, stratený v živote, v ktorom toho moc nemá. – Peter, rád sa s tebou budem kamarátiť, no teraz už musím ísť domov, keď tak sa uvidíme zajtra – A tak sa chlapec a starec dve rozdielne duše s podobným osudom stretávali deň čo deň keď Eugen išiel domov, vždy starcovi povedal aký mal deň a čo ho trápi a ako mu nadávajú a šikanujú a starec ho vždy povzbudil že to nemá vzdávať lebo len v takých ľuďoch čo vydržia tkvie silná duša. A tak deň čo deň sa medzi nimi dvoma tvorilo puto. Puto kamarátske no i puto pochopenia ktoré im obom dodávalo silu.

Literárna súťaž

Peter sa od stretnutia s Eugenom zmenil, pochopil, že ľudia nemusia byť len zlí. Malý Eugen mu často rozpráva tom, ako ho šikanujú, čo ho mrzí a snaží sa mu pomôcť aspoň tým, že ho podporí no čo je to za svet keď už dieťa takto trpí a to silou iných detí ? Deň čo deň sa snaží Eugena naučiť dačo nové a teší ho, že Eugen počúva. Počúva a hltá každé jeho slovo, či už o tom, ako sa ma správať, alebo o jeho živote ktorý nebol bohvieaký no má predsa len pár pekných chvíľ, ale taktiež o svojej práci cestára, chlapec mu prirástol k srdcu ako syn ktorého nikdy nemal a tešil sa z jeho prítomnosti cítil že na svete môžu byť aj dobre veci voči ľuďom ako je on, že šťastie môže prísť náhodne a konečne sa mu splnil sen, kde mal nielen svoje kráľovstvo svoj palác, no i svojho kamaráta. A tak bol jeho sen kompletný a on si už viac v túto chvíľu v tejto studenej noci nemohol priať.

Eugen má dnes 26, teší sa, že tento sviatok oslavuje s rodinou a s kamarátmi, vonka bola zima. A on si spomenul na starého pána ktorého ako malý stretával a ktorý bol vlastne jeho kamarát. Pamätal si, ako v strede zimy videl záchranku pri tom starom dome, kde Peter prebýval. Vždy, keď vidí svojich priateľov po kope, spomenie si na Petra, ktorý mu bol za mala malou oporou zvonka veľkou vnútri, aj keď si človek myslí, že kamarátstvo s takou osobou je hlúposť, Eugenovi to zmenilo život. Toto kamarátstvo mu dalo to, čo mu asi žiadne iné dať nemohlo a to v dôveru v seba, starý človek ho naučil ako sa postaviť svojim nepriateľom a ako sa stať dačím silným. Peter ho vždy počas ich rozhovorov učil aj dačo z slušného správania aj keď o ňom vtedy už vedel veľa, no počúvať rady toho starého človeka ho proste fascinovalo.

Uchvátilo ho to, aký bol zaniatený len preto, že mohol všetko Petrovi povedať a Eugen cítil že takéhoto človeka potreboval, že mu naplnil kus duše a zmenil názor na všetko zlé. A malý Eugen zistil, že nie vždy všetko, čo vyzerá zle, musí aj byť zlé, pretože Peter bol poklad ukrytý vo svojom paláci. Odvtedy ho Eugen nosí v srdci a v duchu ďakuje za to, čo s ním všetko zažil.

Ľudskosť

Autor textu

Klaudia Zbojová

(Liesek, ZŠ s MŠ Liesek)

Ľudskosť ako vlastnosť, sa skrýva v každom človeku na svete. Kládli ste si niekedy otázku, prečo sa vo svete vyskytuje v rôznych podobách? Ja som si ju položila a vnímam ju v štyroch nasledovných formách.

Myslím si, že najlepšiu podobu ľudskosti predstavujú ľudia, ktorí vnímajú okolie pozitívne. Snažia sa tešiť z maličkostí a robia všetko pre to, aby aj ľudia v ich okolí boli šťastní. Užívajú si každý deň tak, ako by mal byť ich posledný. Vzájomne si pomáhajú a rešpektujú sa. Každý z nás by si mal brať od týchto ľudí príklad. Keby každý človek našiel v sebe túto podobu ľudskosti, svet by bol krajší. Nemuseli by sme potom kráčať večer po meste s obavou, že nám môže niekto ublížiť.

im dodal sebavedomie. Pritom sa možno stačí pozrieť na ľudí, ktorí rozdeľujú radosť a často aj to nasmeruje človeka na dobrú cestu. Veď všetko, čo pre niekoho spravíme, sa nám stonásobne vráti späť. V živote sa prestaneme cítiť akoby na bežiacom páse, kde je všetko stále rovnaké a príliš rýchle. Často aj malý moment môže zmeniť deň na výnimočný a začneme si ho vážiť a uvedomovať si zmysel našej existencie. Samozrejme, nie vždy nám všetko vyjde, preto nestrácajme nádej.

Ďalšiu formu predstavujú ľudia, ktorí by chceli pomáhať a robiť druhým radosť, no nechcú vyčnievať z radu. Stoja akoby pred veľkou stenou, ktorú nedokážu preliezť. Neustále si kladú otázku: „Ako by som asi vyzeral pred priateľmi či kolegami z práce, keby som bol iní a pomohol?“ Možno títo ľudia nemali nikoho blízkeho, ktorý by ich podržal a podporil v dobrom čine. Preto sa ľudia uzavú pred svetom a síce nesúhlasia s tým, čo sa deje, no nezasiahnu. Podľa mňa čakajú na niekoho, kto by

Taktiež sa v našej spoločnosti objavujú aj ľudia, ktorí pre to, aby zapadli do kolektívu, urobia všetko. Často zabudnú aj na svoju česť a to len preto, aby mali partiu, ktorá je niečím výnimočná a populárna svojimi zlými činmi. Nevnímajú ani to, že nie je „skutočná“, že je prázdna, bez zmyslu života. Potrebujú zažiť pocit uznania až natoľko, že sa nechcú priateľiť s osobou, ktorá je síce skromná a akoby neviditeľná, no na druhej strane veľmi bohatá. Nevychýva z radu, nie je navonok ničím výnimočná. Títo ľudia

Literárna súťaž

možno mali v minulosti množstvo ľudskosti, no okolie im nedovolilo byť sebou samým, robiť veci, ktoré ich bavia a fascinujú. Oni si radšej zničia život tým, že si namýšľajú podobu šťastia, skutočných priateľov a hrajú sa na niekoho, kým v skutočnosti nie sú.

Poslednou skupinou z môjho pohľadu sú ľudia, ktorí z rôznych dôvodov stratili zmysel života. Možno sa od útleho detstva dennodenne stretávali len s negatívnymi skúsenosťami. Preto je pochopiteľné, že všetko, čo sme sa v detstve naučili alebo odpozorovali, si prenášame do dospelosti. Deti napríklad kopírujú to, ako sa dospelí stavajú k problémom. Buď sa ich snažia riešiť a robia všetko preto, aby deti videli správny

postup, ktorý smeruje ku kladného cieľu alebo ich riešiť nebudú. V druhom prípade dochádza k ich nabaľovaniu a môže to potom spôsobiť aj problémy vo vzťahoch. Na deťoch sa odráža aj to, či rodičia vedia ovládať zlosť a celkovo ako sa správajú k deťom. Potom možno na deťoch vidieť presný obraz toho, ako boli vychované. Preto sa možno tieto deti nenaučili vnímať dobro a nevedia ani ako vyzerá, ani ako ho dávať ďalej.

Na záver chcem len dodať, že každý sme jedinečný. Je jedno aká forma ľudskosti v nás drieme, dôležitejšie je to, či sa chceme posunúť vpred a začať pracovať na tom, aby sme zasiali do zeme také semiačko ľudskosti, ktoré vyklíči v krajší a lepší svet.

Sen o živote

Autor textu

Marcela Beliančinová

(Horný Vadičov, Obchodná akadémia, Žilina)

Otvorila som oči. Pohľad som mala upretý na strop nado mnou. Ten strop, na ktorom bolo vidno nespočetné množstvo malých puklín, odlupujúcu sa omietku a vlhké fľaky z vody, ktorá nám cez zle tesniacu strechu zatekala do vnútra domu. Bol to pohľad, ktorý ma ničil.

Noha mi vykukla spod prikrývky a pocítila som chlad. Ten nepríjemný decembrový chlad, ktorý sa cez zle tesniace staré drevené okná dostával dnu. Oči som uprela na teplomer, ktorý ukazoval tak žalostne nízke číslo. Desať. Čo už. Som na to celkom zvyknutá. Veci u nás jednoducho nefungujú tak, ako by mali.

Keď som sa narodila, boli sme na tom ešte dobre. Otec mal prácu, živil nás, mali sme domov, ktorý by nám mnohí závideli. Ja som rástla, mala svojich kamarátov, mala život, ktorý je snom mnohých. A predsa som chcela viac. Aj moji rodičia chceli viac. Otec bol ambiciózny, bol vizionár, bol to on. Chcel pre nás len to najlepšie. Nuž a tam sa to všetko zvrtilo.

Otec pracoval pre jednu lukratívnu firmu. Každý deň opúšťal dom v obleku a s kufríkom v ruke nasadol do nášho krásneho nablýskaného auta a šiel. Vracal sa neskoro, no stále s dobrou náladou a pocitom spokojnosti. Pýtal sa ma na moje tajné sny, tajné túžby, čo mi v živote chýba a čo ešte by mi mal kúpiť. To o čom som snívala, bol obrovský dom, v ktorom by som mala svoju vlastnú kúpeľňu, obrovskú izbu s ešte väčším šatníkom, s miliónmi kusov oblečenia. A on chcel svojej princeznej všetko splniť. Zrazu sme mali nový dom a ja všetko, čo som si kedy priała. No mama netušila, odkiaľ otec na to všetko berie. Až neskôr, keď nám na dvere zaklopala polícia, sa všetko ukázalo.

Pamätám sa na ten večer, akoby to bolo včera. Sedela som vo svojej izbe pri obrovskom televízore, ktorý mi tam oco zabezpečil. Z prízemia sa ozvalo klopanie. Zbehla som dole schodmi a vo dverách stáli dvaja muži v uniformách a volali môjho tatka. Mama mala v očiach slzy. Polícia oca odvieďla. Nevedela som, čo sa deje, bola som na to príliš malá. Až potom som všetko pochopila. Otec sa zaplietol do mnohých protizákonných vecí, ktoré mu síce vynášali, no nakoniec ho pripravili o to najvzácnejšie, čo mal. O jeho rodinu. A následne aj jeho rodina prišla o všetko, čo otec nelegálne nadobudol.

Za veľmi krátky čas sa mne a mame život otočil hore nohami. Náš krásny veľký dom nahradila táto stará ošarpaná búda, v ktorej teraz bývame. A vlastne aj za ňu môžeme byť radi. Stále sme mohli skončiť na ulici niekde na lavičke.

Ležiac si tak v posteli, zišli mi na um rôzne veci. Napríklad to, že by sme možno ocovi nemali zazlievať veci, ktoré urobil. Chcel nám len dobre. Sníval svoj sen o živote a chcel si ho iba naplniť. Sníval o ľahkom bohatstve, o tom aby jeho malému dievčatku nikdy nič nechýbalo, aby mala všetko, čo si želá, aby jeho žena keď ide na kávu s kamarátkami, bola z nich najkrajšia a najlepšie oblečená. Hľadal spôsob, ale žiaľ, zvolil nesprávnu cestu. Ale taký bol on.

Bohužiaľ, keď ho zavreli, dlho nevydržal. Vzal si život vo svojej väzenskej cele. Dosníval svoj život, dožil svoj sen, dosníval svoj sen a nakoniec aj dožil svoj život. Všetko preto, aby naplnil aj moje sny. Sny ideálneho života.

Previnenie

Autor textu

Soňa Kubalíková

(Skalité, Gymnázium sv. Františka z Assisi, Žilina)

Neprevinila sa ničím veľkým ani výnimočným. Kládla si len jednu otázku: „Prečo nemôžem porušiť niečo, čo je dané takmer prázdnyimi hlavami v paláci, ale pomôžem tým bezradným úbožiakom, ktorí stoja na priepasti medzi životom a smrťou?“ Previnila sa až tak veľmi, keď v kráľovstve plnom zloby, kde poddaní sa delia na do kást a v najnižšej kaste sú ľudia inej farby pleti, pomohla aj týmto podľa zákona nie ľuďom? Kde hneď nad nimi sú postihnutí a mrzáci? Len o stupienok vyššie úbohí manuálne pracujúci obyvatelia bez spoločensky dokonalého vzdelania? Ďalej sú už všetci tí, ktorí sú niečo viac. Viac, pretože majú lukratívne školy, skvelé zamestnania, hromady peňazí, o ktoré okrádajú svojich podriadených, ktorí len úboho prihliadajú, pretože aj to minimum potrebujú aspoň na ten kúsok chleba, ktorý chcú vložiť do úst svojich detí. Každý si myslí, že je viac ako iný a má potrebu ukazovať to iným. Na čele s kráľom tejto krajiny, ktorá je na prvý pohľad krásna, ale v jej vnútri nie je nič iné ako jadro plné intríg, ponižovania a vysokého egá tých, ktorí si myslia, že môžu všetko. Na ulici je povolené zbiť kohokoľvek inej pleti, mrzáka, každého iného ako určuje norma, pretože chcete, nič viac k tomu netreba. Zamestnať ich nesmiete, zastať sa už vôbec nie, cítiť nejaké city k týmto odpadlíkom a spodine sa nepripúšťa, pretože skončíte na popraviske, kde vás hodia do diery smrti, ktorá preniesie celé vaše ja do iného sveta, v ktorom je podľa kráľa a povestí len utrpenie a smútok, naveky. Ona to takto nevidela, nevidela to tak temno, tieto bytosti, ktoré sú nenávisťou zapísané v hĺbkach tejto krajiny. Chcela len pomôcť, pomôcť úbožiakovi, ktorému doma umierali deti, ktorý nemal na lieky, a ktorého lekár odmietol vyšetriť, pretože bol iný, iný a bez peňazí.

„Nejaká obstojná obhajoba?“ prudkým hlasom vypustil z úst prísny sudca, ktorý upieral pohľad priamo na jej zvráskavenú tvár. Nebola vždy taká, až teraz, v týchto časoch.

„Nie, chcela som pomôcť úbožiakovi, úbožiakovi, ktorý si zaslúži žiť tak ako my ostatní!“ Nebála sa povedať svoj názor pred kráľom, pred sudcom, pred obyčajným ľuďom, ktorý mal rozhodnúť o jej osude.

„Nie! Ako si niečo také dovoľuješ? Porovnávať nás a týchto neľudí? Ak nie si ochotná prijať pravdu, potom nie si hodná života v tejto krajine.“

„Tohto života, kde nič nedáva zmysel? Kde nikto nemôže vyjadriť svoj názor bez toho, aby bol súdený? Kde nik nepomôže úbožiakovi, nezamestná úbožiacu, neprichýli ho a to len preto, aby si ostatní nešuškali možno preto, pretože má inú farbu pleti? Alebo preto, aby neskončil v diere smrti? To neviem, jedno však viem, takýto život ma nie je hoden. To nie ja nie som hodná života v tejto krajine, tento život nie je hodný mňa.“ Odhodlaná stála pred nimi, pred tisíckami očí, ktoré mali rozhodnúť o jej osude. Niekde v pozadí zneli hlasy úbožiakov, ktorí plakali dojatím. Tieto zvuky hrali jej srdce v tej chvíli, keď zdvihnuté ruky rozhodli o diere smrti. Nemôžem povedať, že by bola zmierená, bola však hrdá, pretože sa zastala pravdy, v ktorú verila celým srdcom.

Aj keď jej ruky boli spútané a viedli ju ako najhoršiu špinu, necítila strach. Necítila strach z večného smútku. Verila, že nič nemôže byť horšie ako život tam, kde neexistuje rovnoprávnosť. Chladné páry rúk ťahali reťaze, ktoré väznili jej zápästia a neváhali ani chvíľu pred tým, ako ju hodili do diery. Rútiac sa zvláštnym prúdom, ktorý ju ovieval z každej strany a necítiac žiadnu bolesť letela dlhým tunelom, ktorý ma mať koniec vo večnom pekle. A prečo? Za to, že chcela pomôcť nevinným? Za to bola hodená do tejto diery temnoty? Nezaslúžila si to, iní to však nevideli. Zaslepení sami sebou nedbali na život okolo nich. Stačila im vlastná bublina, do ktorej nepustili nikoho, kto by mohol narušiť rovnováhu ich perfektného života.

Čakala to, čakala bolesť, smútok a nezniesiteľné muky. Zatiaľ však necítila nič, iba jemný vánok, ktorý dvíhal lem jej šiat. Nevedela, či je mŕtva alebo nie. Bála sa to však zistiť. Netrvalo dlho, aj keď možno trvalo, jej sa to však zdala byť minúta, keď na jej ramene zacítila tlak. Bála sa, že práve teraz začnú tie muky, bola však prekvapená. Bol to krásny muž, tmavej pleti, ktorý ponúkal svoje rameno pre jej ruku. Neváhala a plná očakávaní ho chytila. Postupne videla všetko, nie muky, ale krajinu dokonalú. Každý jeden človek tu rešpektoval toho druhého. Každý jeden mohol byť tým, kým chcel byť. Žiadne nepravosti, žiadne odopieranie práce, žiadne odmietanie, výsmech. Len prijatie a súcít každého jedného človeka, ktorý kráča nohou po tejto zemi. Bola stvorená na to, aby sa ľudia nenávideli a porovnávali alebo na to, aby každý mohol žiť svoj život, taký aký si zaslúži, bez ohľadu na to, či je iný? Zaslúžila si to, zaslúžila si odísť z krajiny plnej nepravosti sem, na toto miesto. Miesto, ktoré ani nevie pomenovať, je to snáď jej sen o živote?

Neviem vám povedať, či táto krajina existuje, neviem vám povedať ani to, či existuje krajina, z ktorej sem prišla. Neviem ani to, či je mŕtva alebo len sníva. Jedno však viem, jej sen o živote, v ktorom existuje len rovnoprávnosť a mier sa môjho srdca dotýka rovnako, ako srdca každého, ktorý nepravosť pocítil na vlastnej koži, ktorá sa postupne stávala studenou a ochabnutou pod ťarchou dnešných dní.

Eva – záchrankyňa

Autor textu

Bibiana Kollárová

(Žilina, Základná škola, Námestie mladosti 1, Žilina)

Za horami za dolami stál hrad, v ktorom býval kráľ so svojou dcérou, princeznou Annou. Kráľ veľmi rád usporadúval oslavy. Práve dnes mala princezná Anna 16. narodeniny, preto kráľ usporiadal na jej počesť obrovskú slávnosť. Keď bolo po hostine, princezná z ničoho nič odpadla.

Kráľ zavolať strážu, aby jej pomohli. Nikto jej nevedel pomôcť, tak kráľ prikázal privedieť babku bylinkárku. „Hmm, je to veľmi vážne, princezná musí ísť do najchladnejšej komnaty a iba čistá duša jej môže pomôcť. A to tak, že pôjde do temného lesa, potom cez mŕtvu luku a nakoniec príde k domčeku, kde objaví tri vázy. Prvá, zlatá váza ukrýva peniaze. V druhej váze sú drahokamy, tá je celá zo striebra posiateho diamantmi. Tretia, sklenená váza je plná krásnych, farebných, lúčnych kvetov. Čistá duša musí vziať poslednú vázu, ak ju premôže chamtivosť a zoberie prvú alebo druhú, princezná môže zomrieť.“ povedala babka bylinkárka. „Strážu, nájdite čistú dušu a privedte ju na hrad!“ prikázal kráľ naliehavo.

Strážu hľadali, ale v celej krajine nenašli človeka bez hriechu. Raz, keď strážu prechádzali cestou ponad les, stretli dievča, čo páslo húsky. „Stoj, dievča, stoj na rozkaz kráľa a povedz nám tvoje meno!“ „Volám sa Evička, čo si želáte?“ spýtala sa Eva. „Musíš ísť s nami na hrad, to je rozkaz kráľa.“ „Snáď na chvíľku môžem, hádam sa moja drahá mamička nebude hnevať,“ povedala Eva nežným a ustráchaným hlasom. Strážu ju odvedli na hrad. Eva nevedela, čo sa deje. Keď videla kráľa, veľmi ju to prekvapilo. Kráľ jej prezradil, čo im babka bylinkárka povedala. „Ale ja nemôžem opustiť svoju mamičku,“ nariekala Evička. „Neboj sa Evička, o tvoju mamičku bude dobre postarané,“ utešil ju kráľ. Strážu ju odvedli do jej komnaty a služobné sa o ňu dobre postarali. Keď vyšlo slnko, Eva sa vydala na cestu. Služobné jej zabalili na cestu chlieb, vodu, a tri jablká. Jedno červené, druhé zelené a tretie zlaté. Služobné jej povedali, že ich nesmie zjesť, lebo ich bude potrebovať.

Keď Eva prišla do temného lesa, ozvalo sa spoza kríkov. „Hej, stoj, áno, ty, máš kľúč? Inak ťa nemôžem pustiť ďalej.“ Eva sa zastavila a spýtala sa: „Aký kľúč? Ja nemám kľúč, ja mám iba chlieb, vodu a tri jablká.“ Zasa sa ozvalo spoza kríkov: „Ukáž tie jablká!“ Eva ukázala jablká a položila ich na zem. Jedno jablko sa pohlo

a premenilo sa na kľúč. Eva ho zodvihla a odomkla dvere, ktoré sa nachádzali uprostred najväčšieho stromu. Tak sa dostala cez temný les. Prišla k vode, ale nevedela cez ňu prejsť. Otočila sa, keď vtom na ňu vybafoľ starý vodník. „Čo tu chceš, ty, človek?“ spýtal sa vodník a pozrel na Evu. „Ja, ja len chcem prejsť riekou, ale neviem ako, pomôžete mi prosím?“ zaprosíkala Eva opatrne. „Nie, ja ľuďom nepomáham.“ odvrkol zlý vodník. „Teda ak nemáš kľúč?!“ dodal dotieravým hlasom. „No nemám, ja mám iba dve jablká.“ vraví Evka. „Tak mi ich ukáž!“ nalieha vodník. Eva ukázala jablká, vodník si jedno vzal a odhryzol z neho. Potom odhryznuté jablko hodil do rieky. To sa v rieke hneď premenilo na plť. Eva poďakovala vodníkovi a preplávala na druhú stranu. Prišla na mŕtву lúku, keď vtom zbadala veľký, zrejme mäsožravý kvet. Veľmi sa zľakla a omdlela. Keď sa prebudila, zo všetkých strán ju obklopovali kvetiny. Jedna z nich sa ozvala. „Si v poriadku?“ „Áno som,“ odpovedala a hneď dodala: „Musím sa dostať na mŕtву lúku.“ „Veď si uprostred nej.“ „Ďakujem!“ zakričala Eva a utekala ďalej. Keď prebehla cez lúku, v diaľke zbadala chalúпку.

Vošla dnu a uvidela na stole tri vázy. Rozhodla sa vziať tretiu - sklenenú vázu, vtom sa ozvalo silné buchnutie. Uvedomila si, že niekto vchádza, nelenila, rýchlo sa ukryla pod stôl. Veľmi sa bála, keď vtom začula zvučný hlas: „Hej, ty vylez, ja ťa vidím!“ Eva vyšla spod stola a nespelo povedala. „Prepáčte, že som sem prišla, ale musím zachrániť princeznú Annu z kráľovstva za horami. Je vážne chorá a pán hradu mi povedal, že iba ja ju môžem zachrániť.“ „Dobre, to je v poriadku, ale prečo si prišla práve za mnou?“ opýtala sa kmotra Eliška. Eva jej vysvetlila, prečo prišla práve k nej. Kmotra Eliška jej nechcela dať vázu, ale keď zbadala košík, čo mala Eva v ruke, spýtala sa: „Čo máš v tom košíku?“ „Mám tam polku chleba a jedno jabĺčko.“ „Ukáž mi to jablko,“ nástojčila kmotra Eliška. Eva jej ukázala zlaté jablko a chamtivá Eliška sa veľmi potešila. „Na, tu máš tu vázu a za ňu mi daj to jablko.“ „Tak dobre.“ Eva jej dala jablko a zobrala si sklenenú vázu s kvetmi.

Hneď po príchode na hrad sa dozvedela radostnú správu, princezná bola zdravá. „Ďakujem!“ povedal kráľ. „Uzdravila si moju dcéru!“

Keď už sa zdalo, že je všetko zlé zažehnané, zrazu sa ozval hlasitý smiech. „Ha ha ha, ďakujem ti Eva za to jablko, teraz môžem zničiť celé kráľovstvo a potom budem vládnuť celej krajine ja!“ Eva sa rozplakala od strachu. Babka bylinkárka povedala, že iba kráľ ju môže zastaviť a to takto - kráľ jej musí hodiť do srdca vzácny kameň, ktorý je ozdobou kráľovskej koruny - iba takto ju môže zastaviť. Kráľ šikovne vybral kameň z koruny, zamieril a z celej sily ho hodil po chamtivej kmotre Eliške. V okamihu sa zmenila na kamennú sochu, ktorá dodnes zdobí nádvorie kráľovstva a pripomína kráľov odvážny čin a Evkinu skromnú a čistú dušu.

Odvtedy sa v kráľovstve za horami žilo šťastne a spokojne.

Sen o živote

Autor textu

Michaela Kučková

(Turany, Stredná zdravotnícka škola Márie Terézie Schererovej, Ružomberok)

Nie nadarmo sa hovorí, že „nikto nie je dokonalý,“ pretože to je FAKT, fakt ktorý by mal byť každému človeku známy. Rodičia by mali tento fakt hovoriť svojim deťom už od malička. Všetci ľudia sú si rovní a nezáleží ani na farbe pleti, na tom, akým jazykom človek rozpráva a hlavne nezáleží na tom, či má človek drahé alebo lacné veci.

Bohužiaľ, v dnešnom svete človek málokedy vidí nezištné veci, veci ktoré sú slušné a ktoré nás učili naše staré mamy, starí otcovia, matky a otcovia. Ľudia sú často zlí, odsudzujú iných a často im dávajú „poriadne vyžrať“ to, že sú inej farby pleti, že račkujú, alebo že nemajú najnovší Iphone... No a takýto je dnešný svet – zlý, nespravodlivý, krutý...

Môj vysnívaný život by mal vyzeráť ako v krásnej rozprávke, v ktorej nenávisť, ponižovanie a výsmech nemajú miesta. Kde je každý s každým kamarát, kde ľudia robia nezištné veci a nepozerajú koľko alebo čo dostanú za to, keď niekomu podajú pomocnú ruku. V tomto mojom svete by slová ako rasizmus, odsudzovanie alebo nenávisť neexistovali. Ľudia by sa na seba usmievali, pretože len taký „obyčajný“ úsmev dokáže človeku zlepšiť celý jeho deň. Deti by sa slušne na ulici zdravili starším ľuďom, pomáhali by im prejsť cez priechod, odniesli by im tašky a svet by bol krásny.

DROGY, tie by tiež neexistovali, neboli by ľudia, ktorí si dobrovoľne ničia svoje životy, ktorí spadnú do priepasti zvanej DROGOVÁ ZÁVISLOSŤ. Nič také by neexistovalo!

Môj svet by bol nádherný plný smiechu, radosti a lásky. Všetci by sme v tomto svete boli jedna veľká rodina, černosi, bieli, Rómovia, Číňania.... Ľudia by nesúdili iných na základe predsudkov. Úcta k ľuďom by bola cennejšia ako všetky peniaze sveta. Vo svete by vládol mier a pokoj, a žiadne vojny, a nezhody by v tomto svete nemali existenciu. Na domoch by neboli zámky. A viete prečo? No pretože niečo ako zlodeji, to by nebolo. Neexistovali by väznice, polepšovne a nič podobné týmto miestam.

Úspech v živote? To je vlastne rovnica. $A = X + Y + Z$. A ak je v mojom živote úspech, tak $A =$ Podpora úcty k človeku, $X =$ Život bez nenávisťi, $Y =$ Život bez ponižovania a $Z =$ Život bez výsmechu, a keď túto rovnicu vypočítate, tak vám

vznikne ten krásny život! Takže ľudia v dnešnom svete by sa mali prebrať, ráno sa zobudiť s úsmevom na tvári a ten úsmev preniesť do školy, práce aj keď nie vždy vykročia z postele tou

správnou nohou. Keď sa každý človek zamyslí najprv nad sebou, a až potom začne riešiť život ostatných, tak spoločne dosiahneme krásny život bez zlých vecí.

Sen bez skutkov je ako svet bez snov

Autor textu

Samuel Skaličan

(Turzovka, Gymnázium Turzovka)

Hľa, oni sa smejú,
pozri, mne sa smejú,
a ty? Len pozeráš, hučíš,
ale pred nimi čušíš.

To je ten štýl dnešný,
pre mňa už dávno známy,
iba slza hovorí moja,
až vydržíme ona i ja.
Každý deň prišla iná osoba,
ktorá si z chuti o mňa zakopla,
každú noc iná vyšla slza,
pozrela, skĺzla a utíšila.

Hľa, oni sa smejú,
ale na mňa nepozerajú?
Aha, smeje sa slza moja,
prišla nahovárať mňa i teba,
slza šťastná i ty sa smeješ,
na mňa pozrieš: „Haha, veď ty plačeš!“

Zmeňme tento svet hnusný,
sen sa rozplynie raz-dva-tri,
horšie bude, to mi verte,
ale stačí len hlások, prehovorte!

Svet by bol hneď krajší,
bez tých srdc najchladnejších,
sen, sen, čo to je?
Radšej konaj, nech je to skutočné!

Odstráňme tu pliaгу dnešnú,
nech nevidíme ďalšiu slzu,
je to strašne veľká ťarcha,
keď na jedného útočí celá banda.
Zachráňme ten plamienok posledný,
pozri aký je malý, slabý,
uvidíte lepšie nám všetkým bude,
a tá láska, mier ako to len krásne znie.

Môj svet o svete je veru krásny,
bratstvo, sloboda a všetko bez vojny,
Neohováraj, neklam, neosočuj,
čo si mám s tou prezývkou počnúť?
Dievča útle, tamto plače,
ľudia bežia, nebud' smutné,
hľa, oni sa mi znova smejú,
môjmu snu ukazujú krutú realitu.

Oči farby medu

Autor textu

Andrea Dobroňová

*(Dolný Hričov, Stredná odborná škola
poľnohospodárstva a služieb
na vidieku, Žilina)*

Slnko páliace jej temeno,
bolo jediným zdrojom tepla,
v jej zmrznutom tele.
Každá známka života nesmierne bolela.

Nebolo úniku,
pred rukami ktoré ju škriabali,
nohami ktoré kopali.
Pred slovami.

Päťou si pretrela pravé oko,
ľavé upínala na strop.
Oči farby medu nervózne behali
po prázdnej izbe.
Poškriabala sa na spánku,
ako svoj život vtesnať do pár slov?
Pár riadkov,
čo by povedala?

Že ju ľudia desia?
Že sa tá pichľavá bolesť
pod jej rebrami nedá zniesť?
Že je odporná?
Že je statočná.
Že je to hrdina znášajúci
svoj údel bez slova.
Slovo že naplnilo miestnosť
ako voda bazén.

Znova sa poškriabala,
tento krát si strup strhla.
Kvapôčky krvi stiekli po koži,
pod tričko.
Nie, nechcela písať
o svojej chorobe,
nechcela písať o bitkách,
alkohole.

O noci ktorú dnes prečkala,
o modrine pod jej okom.
Podliatinách.
Bezmoci.
Ako moc to bolí.
Nechcela písať o hrdinoch.
Ukážite mi hrdinu a ja
napíšem tragédiu.

Spustila ruky a plecia.
Navliekla si šaty,
krajka a hodváb.
Kízáli po jemnej koži.
Veľkú modrú škvrnu na stehne,
A spáleniny na bokoch,
križoch, bedrách
zakryla džínsovinou.
Podliatiny zatrela.
Pery zvlnila do úškrnu.

Čakal ju,
dlhý deň.
Vkročila dnu,
zazvonilo.

Dav kričiacich ľudí ju tlačil čoraz viac
do útrob budovy.
Masa idiotov.
Vrážali do nej,
pokrikovali.

Otrávene privrela viečka.
Túžila plakať, hovoriť,
toľko sa toho v nej búrilo.
Zbadala ju,
nohy sa samé od seba pohli.
Schmatla nižšie dievča za vlasy.
Jej náraz,
rozoznel kovové skrinky.
Vypísklo.

„Kam si myslíš že ideš nula?“
To nebol jej hlas.
Nesmel byť!
Natiahla ruku.
Dopad kože na kožu zanikol v kriku ľudí.
A predsa ho počula.
Zreteľne a ostro.

Dievča sa pod fackou skácalo.
Zhnusene pokrčila nos.
Kopla ho.
Výkrik.
Smiech.
Otočila sa.
Nechala ho tam,
napospas ďalším hyenám.
Plačúce.
Dost!
To nemôžem byť ja...

Na nohe jej praskol strup,
chrasta.
Cítila teplú cestičku ktorú vytvorila
krv.
Akoby jej praskla duša.
Privrela oko.
Dianie pozorovala tým druhým.
Sklonila sa,
akoby ju ťarcha viny tlačila do krížov.

V odraze ju zbadala.
Pod okom.
Čerstvú a jasnú,
pod jej okom farby
među.
Pod tým ktoré prizeralo bolesti,
pod tým čo v noci plakalo.
Pod ním sa skvel,
monokel.
Nemôžem o sebe písať.
Čo by napísala?
Že, že, že, že, že, že, že....

Sen o živote

Autor textu

Matej Bartek

(Žilina, Obchodná akadémia, Žilina)

Zobudil som sa skoro ráno vo svojom washingtonskom byte, v ktorom som žil so svojou manželkou a svojimi štyrmi deťmi. Nemohol som už ďalej spať, tak som sa rozhodol vybrať na rannú prechádzku do mesta a potichu vstal z postele. Mal som v hlave totiž toľko myšlienok, že som si ich musel utriediť, pretože som vedel, aký je dnes deň.

Obliekol som sa, dal som si na seba oblek, na ktorý som si prehodil kabát a hlavu si prikryl klobúkom. Vyšiel som z nášho skromného bytu a s príchodom nového dňa som sa vybral do ulíc. Bolo teplé augustové ráno, pomaly svitalo a v povetrí sa niesol skorý príchod jesene, teda príchod zmeny. Bol som ešte strpnutý z postele a tak som sa rozhodol ísť do mesta autobusom.

Prišiel som na autobusovú zastávku na dvadsiatej tretej avenue, kde sedel mladý pár. Zaželel som im príjemné ráno, ale namiesto odpovede na mňa vrhli iba strohý bodavý pohľad, akoby sa pozerali na niekoho, kto im práve niečo ukradol. Postavil som sa do rohu malej stavby a premýšľal. O chvíľu prišiel autobus a ja som doň vošiel zadnými dverami, keďže my chodiť tými prednými nemôžeme. Sadol som si vzadu na jedno z piatich vyhradených sedadiel. V prednej časti dopravného pros- triedku boli nové kožené poťahy na sedačkách, avšak tu vzadu sme mali iba tvrdé dosky, pripomínajúce lavičky, ktoré boli potiahnuté roztrhaným plátnom.

V autobuse mi padol pohľad na výrazný plagát, ktorý bol nalepený vpredu. Aj zo zadného sedadla na ňom bolo jasne vidieť usmievajúcu sa tvár prezidenta Kene- dyho, no a pod ním bol veľký nápis, ktorý hovoril: „Už na budúci rok ma môžete voliť znovu.“ Ja som sa zahľadel do zeme a uvažoval som nad tým, ako rád by som ho volil. Presedel som v takejto pochmúrnej nálade istú chvíľu a potom autobus zastavil. Ja som sa pobral zo svojho miesta v ústrety hlavnému mestu Spojených štátov, údajnej zeme slobody a neobmedzených možností, kde si môže každý žiť svoj americký sen.

Moje kroky ma priviedli až ku cintorínu Arlington, kde ležia muži, ktorí bojovali za našu slobodu. No „slobodu“. Prešiel som veľkú časť územia, kde zo zeme vytŕča- li pomníky padlým hrdinom, na ktorých boli vyryté kríže, šestšícpe hviezdy a iné

znaky podľa viery každého jedného. Ale po hodnej chvíli som prišiel ku odľahlej časti, kde boli pochovaní letci z 332. leteckej skupiny, ktorí lietali nad Talianskom, prezývali ich letci z Tuskegee. Boli pre nás veľkou pýchou i symbolom a doteraz si spomínam na to, ako v deň víťazstva robila letka ich Mustangov prelet nad Washingtonom. Stále mám pred sebou ten pohľad na ich červené chvosty. No ale aj napriek tomu, za čo sa zaslúžili, tak boli v armáde diskriminovaní a tu ležali takto na pokraji, namiesto toho, aby boli spolu s ostatnými. V tej chvíli som sa opäť pýtal, prečo je život takýto. A dá sa to vôbec nazývať životom?

Prial by som si, aby to bolo všetko inak, aby sa to zmenilo. Aby vás ľudia v živote odzdravovali a usmievali sa na vás. Aby ste mohli rozhodovať o tom, kto a ako povedie túto krajinu. Aby ste sa nemuseli obávať cestovania hromadnou dopravou a aby potom, keď príde váš čas, ste neboli pochovaný niekde na okraji ako niekto, kto vlastne nezapadal do systému, ako niekto nežiaduci.

Pobral som sa domov a tieto myšlienky mi prichádzali na um celý deň. Nebojovali sme snáď za to, aby bol každý život rovnocenný? V čom je Amerika lepšia oproti krajine, proti ktorému bojovala v druhej svetovej vojne, v krajine, kde mohli ľudia o skutočnom živote akurát tak snívať rovnako, ako to robia milióny iných vrátane mňa tu u nás? Ale vedel som, že sa to má všetko zmeniť. Pripravoval som sa na dnešok už dlho a veril som tomu z hĺbky mojej duše.

O niekoľko hodín neskôr prišiel ten okamih. Ten okamih, o ktorom som mohol len snívať. Celé mesto, ulice, dopravné prostriedky, autá, autobusy a vlaky, to všetko sa náhle zaplnilo masami ľudí. A všetci smerovali do centra. Bol som roztrasený, ale aj tak som bol v centre toho pochodu.

Prišiel som tam, chvíľu som váhal, ale odhodlal som sa a začal kráčať hore schodmi. Po mojom boku stála moja rodina, priatelia a ďalšie tisíce ľudí. Stál som pred pamätníkom veľkého muža, ktorým bol prezident Lincoln, no a zo schodov som sa zahľadel na tých všetkých, ktorí boli okolo mňa. Postavil som sa za drevený pult, nahol si k sebe mikrofón a povedal tým najistejším hlasom: „Mám sen. Mám sen o živote...”

Prial by som si, aby to bolo všetko inak, aby sa to zmenilo. Aby vás ľudia v živote odzdravovali a usmievali sa na vás. Aby ste mohli rozhodovať o tom, kto a ako povedie túto krajinu.

Sen o živote

Autor textu

Barbora Vestenická

(Oravský Biely Potok)

Bola som malé trojročné usmievavé dievčatko, ktoré si užívalo svoj život hraním sa na pieskovisku s ostatnými deťmi, žijúce krásny sen o živote s mojimi rodičmi a starším bratom. Jedného dňa však do tohto krásneho sna prišla veľmi smutná správa. Z Bratislavských Kramárov nám prišiel telefonát, že sa máme dostaviť na hospitalizáciu. Zistili mi totižto že mám nádor na mozgu. Pre mojich milujúcich rodičov to bola veľmi smutná a ťažká správa.

Mesiace bojovania s chorobou ubiehali veľmi pomaly. No zažila som medzitým aj pekné chvíle. Vďaka tomu, že som tam spoznala veľa úžasných ľudí. A hlavne vďaka mojím rodičom a milujúcej rodine som liečbu zvládala veľmi dobre. Po návrate z nemocnice som musela absolvovať ešte mnoho vyšetrení, keďže sa u mňa vyskytli aj iné choroby, ako napríklad problémy so štítnou žľazou a podobne.

Po čase som však konečne začala navštevovať materskú škôlku do ktorej som sa vždy veľmi tešila, ako každé dieťa na svojich kamarátov. Na základnej škole som sa stretávala s výsmechmi, preto som do školy nerada chodila. No ani výsmechy a nepoložili a kolená Na šťastie som s pomocou kamarátov základnú školu úspešne ukončila a dostala som sa na strednú školu, kde som sa dostala do úžasného kolektívu, takže som štúdium zvládala bez problémov a úspešne som zvládla aj maturitnú skúšku. Dnes som doma a užívam si svoj sen o živote. Vždy som snívala o tom, že budem mať malé kvetinárstvo, pretože veľmi rada všeličo vyrábam a môj sen sa pomaly naplňa. Výsmechom sa otáčam chrbtom a žijem svoj sen na plno.

Viem, že mnohým sa môj život nezdá ako sen, no pre mňa to je nádherný sen pretože keď si predstavím ľudí a detičky, ktorí sú na tom oproti mne oveľa horšie ja sa mám nádherne. Som vďačná Bohu že nie som pripútaná na lôžku, že mám ruky, nohy, vidím a počujem, že každým dňom stretávam viac a viac skvelých ľudí, ktorí robia môj život krajší, že ma nezabúda každé ráno zobudiť a dovolí mi uzrieť slnko dňa, ďakujem mu za úžasných rodičov, ktorí so mnou bojovali a naďalej bojujú, jemu patrí tisíckrát Ďakujem.

Dnes viem že môj život je ako sen ako sen, ktorý nikdy nekončí.

Autor textu

Barbora Jarombeková

*(Stará Bystrica, Pedagogická a sociálna
akadémia, Turčianske Teplice)*

So životom som sa vyrovnávala veľmi dlho. Riešila som, skúmala, prečo sa v mojom živote dejú také veci ako dejú. Prešla som si rôznymi sklamaniami, ktoré ma posunuli ďalej. Myslela som, že to nezvládnem. No vždy som sa snažila ísť ďalej. Neutekať od životných prekážok, ale ich zvládnuť. Pochopila som, že utekať pred mojím životom nemá zmysel, pretože je to môj život, ktorý žijem a ktorého repríza už nebude. Konštatujem a uvažujem. Chcela by som byť niekým iným? Narodiť sa už ako úspešné dieťa, ktoré má všetko pod nosom? Kam by ma to posunulo? Pýtam sa samej seba a odpovedám si, že nikam! Moje kroky a životné rozhodnutia nezavrhnem, ak som niečo urobila, tak preto, lebo som to tak vtedy chcela. V tej chvíli som mala pocit, že takto to má byť. Takto to chcem. Každý deň premýšľam, či som v scenári svojho života neurobila nič zle. Zlé kroky, chybné kroky, naivné kroky. Tak som pomenovala svoje chyby, ktoré ma posunuli ďalej a kresajú zo mňa osobnosť. Osobnosť, ktorá chce zo života vyžať to najlepšie. Nie len pre seba, ale i pre ľudí okolo. Chcem urobiť to najlepšie pre ľudí, ktorí sú tu a ktorí tu budú.

Vraví sa, že ak chceš vidieť vo svete zmenu, začni od seba. Vyformuj svoju osobu, buď taký, akých ľudí chceš okolo seba vidieť, cítiť, prijímať. Ak budeš pesimista, nečakaj pri sebe optimistov. Optimizmus je v určitej miere v dnešnom svete potrebný. Nechcela by som byť niekým iným. Som rada a spokojná s tým, kto som. Neustálym progresom som na seba pyšnejšia a pyšnejšia. Každý deň chcem zožať nový úspech. Už len to, že mám milujúcu rodinu, skvelých priateľov, už len to je pre mňa úspechom, za ktorý každodenne ďakujem. Neposúvala som sa ďalej a nemakala na sebe, aby som teraz chcela byť niekým iným.

Médiá sú plné kriminality, nenávisti a mamonu, toto ma už dávno neovplyvňuje. Našla som sa, našla som svoje priority. Pokoru som hľadala veľmi dlho, chcela som ju nájsť, preto som ju aj nakoniec našla, je v každom z nás. Pokora nás tiež posunie ďalej a ak ťa niekto za tvoju skromnosť a pokoru niekto niekedy vysmial, nevysmievaj sa mu, ľutuj ho, pretože on sa ešte hľadá. Nechcem byť niekým iným. Momentálne som našla to, čo som hľadala. Hodnoty, nie materiálne, ale tie, ktoré ti zaplnia prázdnu dušu. Ustráchanú dušu, ktorá je neustále v strese. Buď vďačný, ďakuj každý deň a to ťa posunie ďalej. Nikdy nechci byť niekým iným, pretože to kým si, si pre nejaký dôvod, ktorý musíš nájsť.

Sen o živote

Autor textu

Erik Kobylak

(Teplica nad Váhom, Bilingválne gymnázium, Žilina)

Doma či vonku, ráno či večer, noc či deň,
vždy a všade si ja žijem, ten môj krásny sen.
Tisíce činností čo bavia ma, denne chcem robiť,
tisíce starostí čo trápia ma, no ja chcem šťastný byť.

Príde ten čas, keď zo sna realita bude,
O tom však rozhodne, jediná osoba.
Kým si bol na zemi, ranený, v stude,
Nebol to koniec, ale znamenie od Boha.

Cesta životom, dlhá, nepríjemná, trnistá je,
tisíckrát padneš, tisíckrát vstaneš.
Stal si sa pilotom, odvážnym šťastie praje.
Odvahu nájdeš, slabým neostaneš.

Snívať cez deň, krásny pocit.
Snívam bežne, nielen v noci.
Túžby, veci, čo bys chcel,
budeš mať, len kebys drel.

Snívať cez deň, dravý pocit.
Snívam bežne, i keď hoci,
žiť je lepšie ten svoj sen,
ak ho chceš, tak choď si preň.

Život to je krátka cesta, život to je krátka trať,
to čo chceš, tak urob dneska, inak môžeš ľutovať.

Keď chceš niečo dosiahnuť, musíš si nájsť ten svoj cieľ,
každá cesta avšak skrýva, jednu, dve, tri prekážky,
keď nechceš im podľahnúť, rob to čo by si musel,
nakonci ťa čaká výhra, neboj sa tej porážky.

Ciest je plno, času málo,
prejsť ich všetky by sa malo,
skúsiť všetko čo by sa dalo,
možno, že by za to stálo.

Život to je cesta dlhá,
prekážok a pádov plná.

Život to je veľký dar,
tak ho nenechaj nazmar.

Sníval sa mi taký zvláštny sen

Autor textu

Martina Kyklošová

(Kysucké Nové Mesto, Gymnázium, Kysucké Nové Mesto)

Sníval sa mi taký zvláštny sen,
začínal ako každý deň.
Len jedna vec užívať mi ho bránila,
tá ľudská nenávisť, ktorá celý svet pohltila.

Je to naozaj takto správne?
Myslieť, konať, deň za dňom nezmyselne?
Možno áno, povedal by niekto,
niekto, komu kruto je motto.

Svetom sa hrnie horúca láva,
avšak my stojíme už na poslednom kúsku ostrova.
Ostrova, ktorý je našou poslednou nádejou,
tou ľudskou skrýšou tajnou.

Ak skutočnosť je to, zobudiť sa bojím,
už navždy života svojho strojca chcem byť mojím.
Života, kde môžeme byť naozaj voľní,
Necítiť žiaľ, stať sa bezbolestní.

Autor textu

Matej Drdák

(Žilina, Gymnázium bilingválne, Žilina)

Sen – idylická predstava – je pre niekoho únikom z problémov reality, pre iných je jej odrazom, niekedy dokonca náhradou. Svojou krásou opantáva mnohé strápené mysle, obzvlášť preto, že dokonale odpovedá na ich potreby. Oproti skutočnosti sa v ňom zdá byť všetko tak jasné a jednoduché. Avšak tým, že vôbec jestvuje, je namieste pýtať sa prečo. Dá sa v imaginácii nájsť inšpirácia?

Každá bolesť spôsobuje okamžitú inštinktívnu reakciu – snahu zbaviť sa jej. Ako fyzické, tak aj pocity trápene núti hľadať najrýchlejšiu úľavu. Aby bolo riešenie rýchle, musí byť jednoduché, pretože by len samotné jeho uskutočnenie zabralo veľa času. Túžba nájsť pravú, bezchybnú a absolútnu odpoveď na všetko ženie ľudského ducha až za hranice predpokladateľného – do miest, kde začína zabúdať, že na svete sú aj druhí. Nevidí všetky dôsledky svojich činov, ale len tie, ktoré jemu samému budú ovlažením a potechou. Ocítá sa vo svete, kde všetko, po čom túži, závisí iba od jediného činu, jediného rozhodnutia, jedinej zmeny. Nebojí sa po tejto predstave skočiť a dúfa, že ho spasí. Pre túto žiarivú budúcnosť je ochotný delegovať svoju moc do rúk vládcu, ktorý všetko napraví a zariadi. Verí, že jediným opatrením zmiznú všetky spoločenské neduhy.

Sľuby rýchlych riešení, ktoré ukazujú vidinu dokonalého života môžu získať masovú podporu. Hlavne keď sa zdajú

byť tak efektívne. Akoby ich doterajší predstavitelia zakazovali iba preto, aby ich okolie trpelo. Extrémistické strany získavajú obrovskú popularitu, pretože ukazujú nový a lepší svet, doteraz zamknutý v trezore patriacom „zlej a neprajnej vrchnosti“. Deklarujú, že svojou absolútnou mocou zabránia biede, vyhladia nespravodlivosť a vytvoria nebo na zemi. Ľud, uväznený vo vlastných snoch o sebeckom šťastí chce, aby takíto ľudia viedli ich štát. Utrpenie „tých pravých“ vinníkov im už neprekáža. Ak aj náhodou áno, sme ochotní ho zanebrať, ba až poprieť, pretože budujeme lepší svet. „Účel svätí prostriedky“, tak hovorí Machiavelliho *Vladár*. Ak sú Židia zlodeji, preč s nimi, ak bohatí zdierajú proletariát, treba ich majetky znárodniť. A podľa dnešnej rétoriky, Rómovia stoja za všetkými sociálno-ekonomickými problémami. Ponúkané jednoduché riešenia našli svoju oporu v sebeckom a slepom živote ľudí v snoch o dokonalom živote. Nefungovali a ani fungovať nemohli. Boli totiž postavené na patologickom princípe, ktorý šliape

po hodnote jedinca vyplývajúcej čisto z jeho existencie. Lepšie zajtrajšky nikdy neprídu sami od seba, ani k nim nedospejeme zo dňa na deň. Ísť bezhlavo a krátkozrako za snom, ktorý každý o živote má, vedie k miznutiu snov ostatných.

Život sa nestane snovým skrze napohľad rýchle riešenia, ktoré musia byť nekompromisne a radikálne zavedené zhora. Sny začneme žiť až vtedy, keď si ich každý poctivo „vysníva“. Konanie

jednotlivcov ovplyvňuje životy a každý čin môže byť nasiaknutý úctou a rešpektom k ľudskej dôstojnosti, alebo naopak opovrhovať ňou. Malými každodennými skutkami dobra rastie svet do krásy. Avšak, je to namáhavá, únavná, systematická práca – drina. Iba prostredie plné rešpektu, môže viesť k vysnivanému životu. Cesta za snami je správna iba vtedy, ak je sprevádzaná triezvosťou a ohľaduplnosťou. V inom prípade nás dovedie do nočnej mory.

Autor textu: **Mária Bechná**

(Žilina, Gymnázium sv. Františka z Assisi, Žilina)

Už ako malé dieťa som mala svoje sny a túžby. Túžila som hlavne po hmotných veciach – najnovšie hračky v reklamách od bábik až po obrovské Barbie domčeky. Na Vianoce som počítala darčeky. Až po čase som si uvedomila, akú majú skutočnú cenu. S akou láskou ich rodičia pre nás pripravovali. Ako sa snažili, aby nám splnili naše sny. Čas rýchlo uteká a presne tak rýchlo sa menia moje sny. Už to nie sú hračky, už to nie sú hmotné veci. Viem, že najcennejším darom je zdravie a rodina. Moja babka je teraz v nemocnici. Keď ju viezla sanitka do nemocnice uvedomila som si, aký je život krátky... Život nikdy netrvá večne. Babka mi často rozpráva príbehy. A nezabudne pripomenúť: „Za našich čias bolo všetko inak, zlatko. Mali sme veľa snov, ktoré boli v čase vojny ťažko splniteľné. Chceli sme len spokojne a krásne žiť.“ Aký jednoduchý, krásny sen... Len žiť. Žiť život v láske a porozumení. Tešiť sa z maličkostí, robiť radosť druhým, dokončiť školu, nájsť si zamestnanie, nájsť lásku svojho života, mať pri sebe skvelú rodinu a dobrých kamarátov. To sú teraz tie čriepky z mojich snov. Škola je jedna z mojich splnených snov. Navštevujem jednu z tých najlepších gymnázií. Mám veľmi dobrých spolužiakov, kamarátov. Rozvíjam rôzne svoje talenty, ktoré verím, že ma posunú ďalej. Ďalej v mojom živote v mojich snoch.

Sen o živote

Autor textu

Martina Beniačová

(Varín, Gymnázium Kráľovnej pokoja, Žilina)

Myslím, že všetko je pripravené.
Malý nádych a je tu Sen o živote.
Prišiel, zlomil všetky bolesti.
Prekročil hranice a pred dverami si oprášil topánky.

Je tu chvíľku.
Tuším, že prišiel spojiť svetadiely našich sŕdc.
Je tak mocný a zároveň krehký.
Tak očakávaný, je tu, sen o živote.

Prišiel.
Bol ako zázrak.
Vánok na púšti.
Doniesol lásku.
Oh, áno taký je.

Zrodil sa z prachu.
Znova.
Už tu raz bol.
Zomrel.

Vtedy, keď túžil kvitnúť.
Vojna, zbrane, neláska a egoizmus
ho prinútili ísť domov,
naspäť k mame.

Ob-lúbená¹ priateľka ľudskosť,
ktorá tvorí jeho stratené časti srdca
sa vrátila.

No je špinavá.
Nesie zranenia.
Doblížená, krvavá.
Ah, áno taká je.

Preto sa objavil sen,
Sen o živote.
Ktorý nesie, nový nádych
radosť, silu, svetlo, nádej, nespútanosť,
odhodlanosť.
Je tu, priateľ maličký.

Je tu preto,
Lebo sa zaľúbil,
áno, ten malý, neskrotný sen.
Očarila mu ľudskosť.
Ona, taká zranená.
Jej srdce ostalo na hrobch a pamätníkoch.
Ale stále nesie nespútanú lásku.
Lásku až do krajnosti.

Takú jednoduchú.
Krásnu a jemnú.
A on je tu.
Sen o živote má sen, víziu.
Aby bol s ňou jedno.

Vtedy sa spoja svetadiely našich srdc.
Ten sen o jednote rozmanitostí,
kde tma je poslaná do kútov domov.
Aby ponaučenie ostalo.

To prišiel Sen o živote snívať na túto zem.
Stačí malučký krôčik.
A si sním.
Bojuj o srdce ľudskosti.

¹ Ob-ľúbená – sú to dve slová
v jednom (obľúbená, ľúbená)

Život ako sen

Autor textu

Veronika Barošincová

*(Strážavy, Gymnázium sv. Františka
z Asissi, Žilina)*

Človek, ktorý sa sklamal a nevie, čo sa stalo
možno niekomu v niečom klamal a pre nápravu spravil málo.
Možno nie je cesty späť, možno nevrátil sa v čase
no povie si : „Radšej dopredu rýchlo leť ...“ nech nestane sa to zase.

Možno ten človek spoznal bôľ a možno len poučil sa
možno cítil v srdci kôľ a pritom veľa naučil sa.
Ona sa rozhodla mu odpustiť všetko zlé, čo k ním prišlo
už to viac nenechajú dopustiť, veď všetko zlé nadobro odišlo.

Po smútku prišiel zrazu smiech a on šťastie našiel zasa
aj keď predtým spáchal hriech, no keď oľutoval, bola to krása .
Spoznal lásku, ktorú chcel, aj keď neveril, že príde
zrazu sa od radosti chvel a už vedel, že k šťastiu sa to zide.

Z maličkostí tešiť sa začal a úsmev stále nosil
šťastný po svete si kráčal a o nič viac neprosil.
Vedel, že má všetko, že viac mu už netreba
že hoci bol veľký polepetko „Nevadí, hlavne už nechcem žiť bez teba“.

Bez teba láska , čo naplnila jeho život radosťou
teraz už jeho srdce nepraská, ani netrpí úzkosťou.
Veď tu je pravé šťastie v maličkostiach len,
človek zo šťastia rastie a život má ako sen.

Sen o živote

Autor textu

Paulína Parížeková

*(Divinka, Gymnázium sv. Františka
z Assisi, Žilina)*

Sen o živote,
aký ho vy máte?
Ja vám poviem svoj,
a potom mi povieš ty ten tvoj.

Snívam o tom,
že budem mať krásny dom,
a veľkú rodinu v ňom.

Snívam o tom, že každý bude zdravý,
a na svete nebude ani kúsok drámy.
Všetci sa budú mať radi,
aj keď budú problémy, veď to nevadí.

Celý svet bude šťastný,
ak budú všetci čestní.
Klamstvá by neexistovali,
keby ľudia radšej pravdu mali.

Aby peniaze nemali takú veľkú moc,
ľudia by už nepotrebovali toľkú pomoc.
Každý by si žil svoj sen,
bol by šťastný každý deň.

Na svete by bolo menej zla,
na uliciach menej rozbitého skla.
Politika by už viac nebol problém,
ale čo sa doteraz stalo, už nikdy
nezabudnem.
No všetko sa dá ešte zmeniť,
keby sme to vedeli prebiť.

Snívam o tom, že príroda bude
menej znečistená,
tráva bude stále zelená.
Ľudia nebudú musieť toľko pracovať,
chcela by som, aby mohli
viacej tancovať.

Aby neexistovala toľká faloš,
klamstvá by nemali takú veľkú nálož.
Toto je môj sen o živote,
tak ho takto krásne prežite.

Sen o živote

Autor textu

Tereza Vidrová

(Žilina, Gymnázium sv. Františka z Asissi, Žilina)

Každý človek má svoju individuálnu predstavu o živote. Každý človek má iné hodnoty, ambície a hlavne sny, ktoré sú pre neho nejakým určitým cieľom, kedy dosiahne to vysnívané šťastie. Niektoré sny sú menšie a niektoré zas väčšie. Nieкто ma sen, že chce letieť lietadlom a nieкто sa chce stať prezidentom. Sny sú rôzne a nikdy by sme ich nemali potláčať. Práve naopak, cieľavedome by sme si mali ísť za nimi. Aj keď niekedy, to všetko vyzerá až nereálne. A hlavne podporovať ostatných ľudí v tom, aby si plnili tie svoje. Lebo to, čo dáme to sa nám aj vráti.

Čo sa týka mňa a mojich snov, je to trochu komplikovanejšie. Pretože ja nemám len jeden sen, mám ich viac. Áno, určite niektoré sú väčšie, ale vždy ich naplnenie ma vedie k šťastiu. Jedna vec na tejto skutočnosti je veľmi smutná. To šťastie, ktoré prežívam je len dočasné. Nemyslím si, že s touto vecou mám problém len ja. Myslím, že celkovo človek keď dosiahne nejakú ambíciu alebo časť zo svojho sna tak prežíva len dočasné šťastie. A toto je najväčší problém ľudí. Sny sú krásne a môžeme fantazírovať o veciach, ktoré nás robia šťastnými. Ale je toto naozaj to reálne šťastie? Čo keby sa ľudia zamysleli, že žijú svoj sen v každej jednej sekunde svojho života? Že im netreba len neustále snívať, ale mali by žiť?

Napriek tomu, treba mať sen. Lebo sen je to, čo nás tiahne dopredu. Len vždy si musíme uvedomiť, že treba žiť každú

jednu sekundu naplno, lebo ak budeme stále utekať za niečím lepším, nikdy nebudeme na sto percent šťastní, lebo budeme hľadať stále niečo nové a lepšie.

„Sen by mal byť dostatočne vzdialený nato, aby sme o ňom mohli snívať.“

Môj najväčší sen je precestovať celý svet alebo aspoň jeho časť. Milujem cestovanie a spoznávanie nových kultúr, lebo sa môžem od nich niečo nové zaujímavé naučiť. Mení ma to, vyvíjam sa, pretože každý nový zážitok ma obohacuje.

Sen by mal byť dostatočne vzdialený, nato, aby sme o ňom mohli snívať. Aby sme ho nemohli dosiahnuť zajtra. Ale zároveň by mal byť dostatočne blízko, aby sme ho raz vedeli dosiahnuť.

Autor textu

Natália Gunčágová

(Olešná, Gymnázium Turzovka)

Život je krásny,
právo má naň každý,
no dnes v krutom svete do
diaľky ozývajú sa podvody,
lúpeže a vraždy.

Justícia - symbol práva,
ona je tá bohyňa, žena
spravodlivá.

Buďme si všetci rovní,
či máš modré, či hnedé oči,
či máš bielu či tmavú pleť,
každý z nás je jedinečný,
medzi miliónmi zlatistý
kvet.

Poskytnime pomoc,
tomu kto ju potrebuje,
pod ochranné krídla
zoberme toho, komu život
trpké chvíle divokou riekou
priplavuje.

Chráňme si náš majetok,
ten čo vyprodukovali sme
z našich rúk,
zabráňme lúpežiam
a krádežiam,
zbavme svet od týchto
múk.

Spravodlivosť nech vládne
svetom,
nech prileť k nám
spoločným letom.
Veď aj Chammurapiho
zákoník hovorí oko za oko,
zub za zub,
spravodlivosť musí navštíviť
aj každý súd.

Nezabúdajme aj na morálku,
v autobuse sa radšej
postavme
a pustíme na naše miesto
starenku,
ktorej tvár zobia vrásky
a v srdci mávajú vlajky
spravodlivosti, pracovitosti
a lásky.

Autor textu

Valéria Janešíková

(Dlhá nad Kysucou, Gymnázium Turzovka)

Kde bolo, tam bolo, bola raz jedna malá chalúpka, v ktorej žili manželia Anička a Matej Kováčovci. Mali veľmi krutý život. Matej musel od rána drieť na poli a Anička šila šaty pre tunajšiu kráľovskú rodinu.

Po štyroch rokoch sa im narodil chlapec, ktorému dali meno Filip. Vychovávali ho s veľkou láskou a vložili do neho všetku dobrotu, ktorú v sebe mali. Keď Filip dovŕšil osemnásť rok, rozhodol sa, že sa vydá do sveta. Chcel spoznať okolité krajiny a najmä dosiahnuť slávy, o ktorej tak veľmi sníval. Veril v to, že aj keď nepochádza zo šľachtického rodu, tak dokáže vo svete presadiť slovo roľníka.

Na ceste stretol troch pocestných, ktorí mu povedali, že v ich krajine vládne zlý a bezcitný kráľ, ktorý svojich poddaných nenávidí a vysmieva sa im, pretože ich všetok majetok patrí len jemu. Vo svojej veži drží uzamknutú svoju jedinu dcéru Adelu, ktorá sa nechcela vydať za bohatého princa zo susedného kráľovstva. Filip sa rozhodol, že zachráni princeznú Adelu a postaví sa pred mocného kráľa.

A napokon sa tak stalo. Na ďalší deň sa na kráľovskom dvore ukázal. Predstavil sa kráľovi ako šľachtic, ktorého v lese okradli zbojníci. Filipa nakoniec vymenoval za svojho radcu, pretože ho prekvapil svojimi nápadmi. Dedinskému mládencovi to vôbec neprekážalo, práve naopak, hralo mu to do karát.

Kráľ mal problém s jednou rodinou, ktorá mu nevyplácala dane pravidelne. Poveril svoju stráž, aby ich odvieďla do komnaty, kde budú uväznený až do vtedy, pokiaľ sa niekto nenájde, kto za nich zaplatí ich dlh. Filip im každý večer doniesol večeru a sľúbil im, že ich odtiaľ dostane von.

Keď sa z ich komnaty vracal späť, uvidel záves za ktorým boli schody. Vyšiel po schodisku a našiel tam dvere. Bol presvedčený, že ju tam nájde. Pokúsil sa ich otvoriť, ale nepodarilo sa mu to. Potom si spomenul, že kráľ nosí retiazku, ktorú nikdy neukazuje. Necháva si ju vždy pod košľou. Myslel si, že práve tam nájde kľúč od komnaty, kde ukrýva svoju dcéru.

V jeden večer kráľ tuho zaspal a Filip bol odhodlaný kľúč ukradnúť. Podarilo sa mu to. Rýchlo bežal po schodoch. Otvoril dvere a uvidel ju tam. Bola ešte krajšia ako mu rozprávali. Adela bola veľmi slabá a bála sa ho. Filip ju upokojil a zobral ju do náručia. Všetko jej vysvetlil, čo mal zalubom a Adela sa potešila.

Na druhý deň pred ľud vystúpila ich princezná a oznámila im, že vláda ich doterajšieho kráľa skončila. Všetko sa zmenilo. Kráľ dostal doživotný trest a nastala nová kapitola. Adela s Filipom sa zobrali. Týmto Filip všetkým dokázal, že ponížovanie, výsmech a nenávisť v živote nemajú, čo hľadať. Každý má právo na spokojný a šťastný život. Preto vykročíme vpred tou správnou cestou a žijeme si svoj sen.

Anjeliček, stráž môj sníček

Autor textu

Simona Žembová

(Turzovka, Gymnázium Turzovka)

Sníval sa mi krásny sníček,
že navštívil ma anjeliček.
Ukázal mi život nový,
kde nebolo zlej nohy.

Ľudia samá ochota,
nepozerali spoza plotu.
Zvedavosť im bola cudzia,
veď to boli dobrí ľudia.
Šikana tu nemá miesto,
radšej urob dobré gesto.

Starších ľudí v úcte maj,
vo všetkom im pomáhaj.
Rob všetko z lásky čistej,
ktorá vráti sa Ti iste.

Anjeliček mi v sníčku máva a kričí:
„Zo sna sa realita stáva.“

Idea (ly)

Autor textu

Tamara Rejdová

(Turzovka, Gymnázium Turzovka)

Po ránu otvoríme oči
a pozrieme sa nimi na svet:
bolesť, plač, nenávisť v ňom však niet.
Smiech šíri sa z ulíc sťa vietor,
šikanu a útlak akoby z nich zmietol.

Ľudia komunikujú medzi sebou,
aj bez mobilov, počítačov
a virtuálnych svetov.
Nevidia medzi sebou rasové
či národnostné rozdiely,
Nemec, Američan aj Rus
sa o domov podelí.

Globálne problémy by už ľudstvo
viac netrápili,
v harmónii, pokoji a láske by si žili.
Ekologické prostredie
by sa dalo obnoviť,
a ľudský stereotypný život pretvoriť.

Ľudia by nepoznali slovo vražda,
strašilo by ich to v snoch
ako nočná mora každá.
Sociálne rozdiely by sa natoľko znížili,
že neexistovali by bezdomovci,
chudobní ani boháči.

Ľudia by sa o svoj život
obávať nemuseli,
v demokratických štátoch na celom
svete by všetky práva platili.
Vo vláde a parlamente
len rozumní ľudia by boli,
žiadne podvody, daňové úniky
by robiť nemohli.

Vojaci voľno už majú,
ku svojim rodinám sa vracajú.
A to preto, lebo žiadnych vojen
na svete niet,
je to náš vysnený ideálny svet.

Ľudské idey by sa predložili,
v skutočnosť sa pretvorili.
Na papieri krásne je všetko mať,
ale konať a realizovať, to dá zabráť.

Moja vysnívaná dedina

Autor textu

Nina Staníková

(Korňa, Gymnázium Turzovka)

Predstavím vám dve dediny:
Tá jedna neustále hľadá chyby,
zatiaľ čo o druhej počuť len samé chýry.
Prvá dedina medzi dolinami stojí,
na tú druhu hľadí, sťa orol na stráni.
Tá prvá veru pyšná veľmi je,
svoje chyby len ťažko zamlčuje.
Nenávisť a zrada zvyšky na ne hľadí,
každý ju vrúcne víta, zvyk je to tu známy.
Len silnejší tu vždy zvíťazia,
slabší na žiadnu útechu nenarazia.
Krivda za stolom všetkému kraľuje,
pravda u dvier žobre, dedina sa sama rabuje.
Klamstvá sú tu najnežnejšie slová,
zopár poctivých ľudí dúfa, že im neodolá.

V druhej dedine je všetko inak,
lúky, polia, všade rozvoniava divý mak.
Nebývajú tu žiadni hrdí páni,
len obyčajní ľudia na širej stráni.
Hádky a ohováranie tu nehľadajte,
len nekričte, a štebot vtákov počúvajte.
Každý je tu s každým kamarát,
susedu tu berú ako vlastnú mať.
Nemožno tu medzi sebou súperiť,
každý kto by chcel sám veliť, ťahá za krátku niť.
Pravda tu je naopak na prvom mieste,
nič iné jej nesmie stáť v ceste.
Takúto dedinu by som si vysnívala,
snažme sa spoločne, aby sa ňou stala.

Keď sa spoja rôzne dlane...

Autor fotografie

Nina Molnárová, 1. miesto

(Žilina, Gymnázium, Varšavská cesta Žilina)

“ Niekedy človek potrebuje jediné – to, aby mu niekto stisol ruku, keď to potrebuje. Potrebuje cítiť, že aj napriek všetkému tomu, čo sa okolo neho deje, stále je človekom. Ľudskou bytosťou. Ním.

”

Naša budúcnosť

Autor fotografie

Mária Dvorščíková, 2. miesto

*(Prečín, Pedagogická a sociálna
akadémia Turčianske Teplice)*

“

Sen o novom živote. Sen o novej generácii.
Sen o lepšej budúcnosti...

”

Aj malá pomoc je pomocou

Autor fotografie

Petra Šenkárová, 3. miesto

(Žilina, Obchodná akadémia Veľká Okružná, Žilina)

“

Tento záber som odfotila na Karlovom moste v Prahe. Chvíľu som sa pozerala na pouličných muzikantov, keď v tom k nim pribehlo toto dievčatko a s radosťou im hodiť do pohára pár drobných. Úprimne ma to dojalo a takisto aj pánov muzikantov. A keď aj takáto malá vec dokáže niekomu rozžiariť úsmev na tvári, tak to stojí za to.

”

Pre nich...

Autor fotografie

Nina Molnárová

(Žilina, Gymnázium, Varšavská cesta, Žilina)

“

„A matky plačú nad hrobmi svojich synov, svojich synov. Celý od krvi je ten náš znak národný, koho vinou? Pýtam sa koho vinou? Tí čo mali pomáhať nám na mier zabudli, išli inou, cestou inou. Čas nevrátim späť, ale aspoň viem, že môžeme zmeniť svet spoločnou silou.“
(Kali a Peter Pann, úryvok z piesne Pravda je len jedna)

”

Autor fotografií
Martina Beniačová
(Varín, Gymnázium Kráľovnej pokoja, Žilina)

Obmytá ľudskosť

“

Na fotografii môžeme vidieť ruky muža a ženy, dievčata a chlapca, ktorí sa umývajú. Voda má predstavovať ľudskosť. Umývajú si ruky, pretože rukami toho najviac konáme. Aby sme mohli začať snívať sny o živote, musíme sa doslova obmyť ľudskosťou. A začať snívať o živote, všetci.

”

DOTYK NEBA

Je vôbec reálne snívať
sen o živote,
nemáme hlavu v oblakoch?

VZÁCNE DROBNOSTI

Sen o novom živote. Sen o novej generácii.
Sen o lepšej budúcnosti...

Autor fotografií
Katarína Čičmanová
(Tvrdosín, Spojená škola, Nižná)

Odraz sveta v zrkadle

“

Svet je odrazom zrkadla správania sa ľudí, preto
buďme k sebe ohľaduplní, lebo všetko zlo aj dobro
sa odrazí od zrkadla a vráti sa nám to.

”

JEDINEČNOSŤ V DAVE

Každý z nás je jedinečná osobnosť a každý si zaslúži úctu a porozumenie v každej etape nášho života.

SILA JE V ĽUĎOCH

Je jedno akí sme, všetci máme rovnaké práva a preto by sme si mali navzájom pomáhať a rešpektovať sa.

Autor fotografií

Andrea Dobroňová

*(Dolný Hričov, Stredná odborná škola
poľnohospodárstva a služieb na vidieku, Žilina)*

“

Bez hluku neoceníš ticho, bez zla dobro,
bez úderu láskanie a bez bolesti život.

”

Nebud' jedovatý, tak ako aj ty každý
prechádza trnám ľudských slov
a činov. Nepridávaj škrabance.

Nech sa stalo čokoľvek. Nech ti ublížili ako-
koľvek. Dýchaš. Žiješ to stačí...

Sen o dôstojnejšom živote

Autor fotografie

Mária Dvorščíková

*(Prečín, Pedagogická a sociálna akadémia,
Turčianske Teplice)*

“

Každý človek má právo na dôstojný život. Nemali by sme odsudzovať ľudí bez domova, pretože sú to ĽUDIA s citmi, emóciami, príbehom, živé bytosti.

”

Autor fotografií

Dorota Luticová

*(Liptovský Hrádok, Stredná priemyselná
škola, Tvrdošín)*

LET ŽIVOTOM

Detská radosť, ktorá je vždy úprimná.
Odhodlanie žiť si svoj sen a užívať si každý
okamih má v sebe každý z nás.

JEDINÝ POHĽAD

Jedinečnosť každého jedného z nás. No myslím si, že pohľad zachytáva všetky emócie ako strach, nedočkavosť, prekvapenie a svojím spôsobom aj skrytú odlišnosť.

Nepoznaná

“

Úplne odlišná atmosféra. Pani si užívala svoju pokojnú chvíľu s cigaretou a prežívala radosť, pokoj, nadšenie i keď sedela priamo uprostred davu ľudí. No žila si svoj sen a nezaujímal sa o to aký názor majú iní.

”

Autor fotografií

Mária Štrpková

(Tvrdošín, Stredná zdravotnícka škola

M. T. Schererovej, Ružomberok)

SPÚTANOSŤ

Dnes častokrát vidíme mladých ako holdujú alkoholu a drogám a ani si neuvedomujú ako ich to spútava a zotročuje. Môžeme to prirovnať aj k niekomu kto vás spúta reťazou a ťahá vás za ňu. Taktiež sa z toho ťažko oslobodíte.

„Máme rovnaké práva“

“

Touto fotkou som chcela vyjadriť rovnoprávnosť medzi ľuďmi. Či už je človek inej farby ako ostatní alebo je niečím iný. Rešpekt a pochopenie patrí podľa mňa medzi základné znaky ľudskosti.

”

Súdržnosť

“

V dnešnom svete chýba medzi ľuďmi súdržnosť.
A nemyslím tým len súdržnosť rodiny, ale aj
súdržnosť medzi priateľmi. Myslím si, že keď bude
medzi ľuďmi panovať táto vlastnosť bude Svet lepším.

”

Autor fotografií

Marek Rošek

*(Žilina, Spojená škola internátna pre
žiakov s telesným postihnutím, Žilina)*

Si mojimi rukami

“

Spolužiačka pomáha postihnutej spolužiačke
zjesť obed, kŕmi ju.

”

Každý chce byť užitočný

“

Fotka zobrazuje kamarátku Aničku s Downovým syndrómom ako pomáha umývať riad.

”

Autor fotografií
Petra Šenkárová

(Žilina, Obchodná akadémia Veľká Okružná, Žilina)

ÁNO, AJ JA MÁM SNY

Áno, aj ja mám sen.
Sen o živote, ktorý by som rada
viedla. Sen o tom, čo všetko
chcem dosiahnuť. Sen o tom,
že nájdem svoj zmysel života.
Každý z nás má sny. Nevieme,
či sa nám splnia, ale aj tak v ne
veríme. Sny sú veci, ktoré nás
držia pri živote. Ved', čo by to
bol za svet, keby sme sa občas
neponorili do svojich bláznivých
myšlienok. Nikdy nedovoľme,
aby nám niečo alebo niekto
zabránil snívať.

STOP NENÁVISTI A PONIŽOVANIU

Predstavte si, aký by bol svet krásny, keby sme sa všetci k sebe správali úctivo a milo. Keby neexistovali nadávky a posmešky. Ako dobre by sa nám žilo. Milión mladých ľudí sa denne stretáva s ponižovaním kvôli vzhľadu, orientácii alebo len kvôli tomu, že sú niečím výnimoční a iní. „Človek nežije iba z lásky, ktorú prijíma, ale hlavne z tej ktorú daruje.“

Autor fotografií
Martina Štafenová

(Skalité, Gymnázium sv. Františka z Assisi, Žilina)

Môj svet

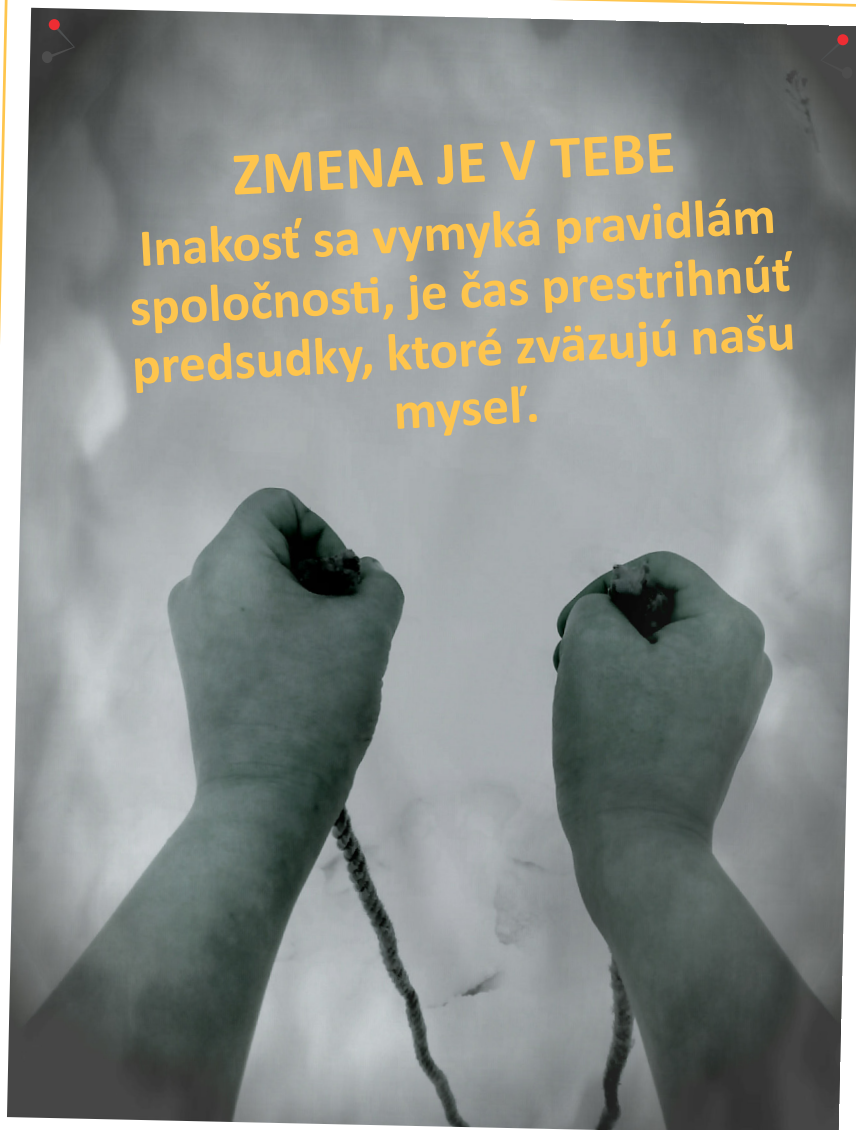

“

Pravá podstata života nie je vo vnímaní celého sveta, ale vo vnímaní malého sveta každého z nás.

(každý človek je dôležitý)

”

(NE)SLOBODA

**Aby sloboda nášho konania,
neobmedzovala vnútornú
slobodu druhých.**

Výtvarná súťaž

V mojej hlave

Autor textu

Valentína Stoilová, 1. miesto
(ZŠ Námestie mladosti, Žilina)

“

Základné ľudské práva sú v každom z nás,
nikto ti ich nemôže vziať.

”

Výtvarná súťaž

Autor textu

Izabela Nováková, 2. miesto
(Obchodná akadémia, Ružomberok)

“

Obraz vyjadruje túžbu po slobode.

Sloboda ako taká neexistuje v absolútnom ponímaní. Ľudia sa snažia žiť dokonalý, krásny a bezproblémový život, ale je tu systém (zákony, pravidlá a prekážky v živote), znázornený ako ruka, ktorý im v tom bráni a robí si z ľudí bábky (na obraze postavy, ktoré hýbe ruka).

Jedinou cestou ako žiť je prejsť od pochmúrnej existencie (znázornenej okrem ruky aj modrou farbou) k pozitívnemu vnímaniu života (červená farba), z časti sa podriaďovať systému a podmienkam, ktoré nám život robia ťažším, ale z časti si zachovať vlastné pozitívne ponímanie sveta a života.

Pochopením systému je možná relatívna sloboda a šťastie (zobrazený ako anjel) a to nielen v rovine sna o dokonalom živote, ale v každodennej realite.

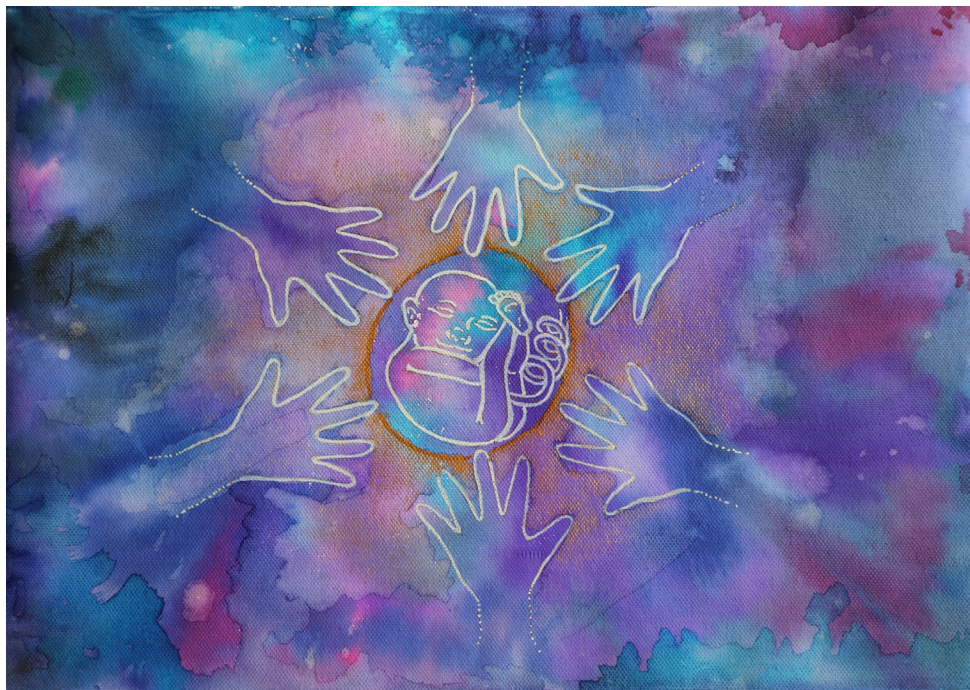
”

Spolupatričnosť

Autor textu

Teona Mtibelašvili, 3. miesto

(Gymnázium Veľká okružná, Žilina)

“

Sme krehké bytosti stratené v nekonečnom
vesmíre, túžiace po pochopení, pohladení... láske

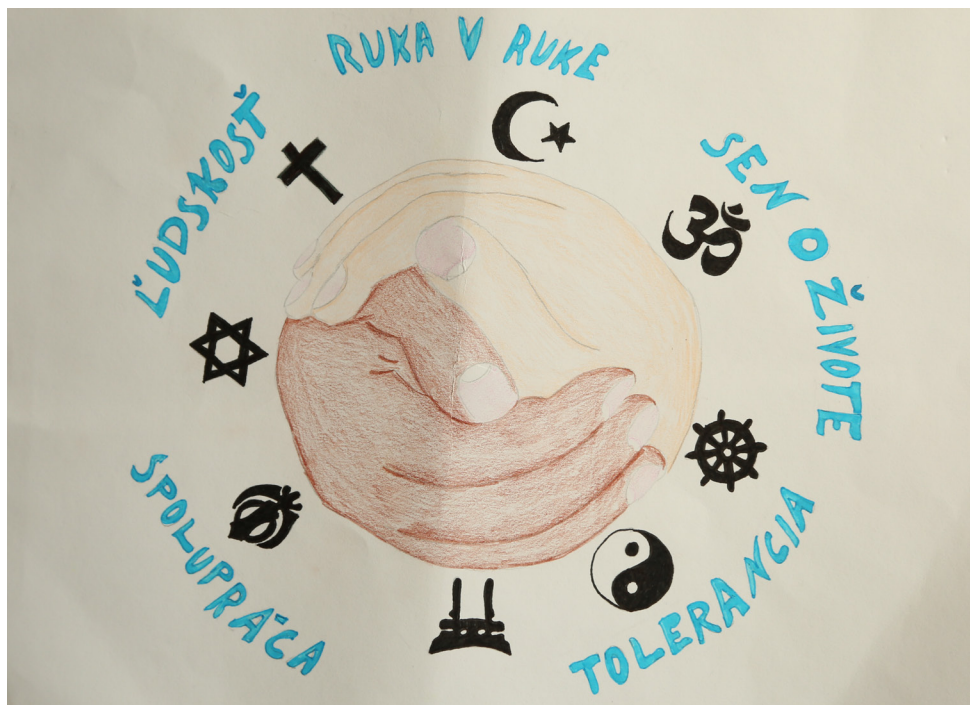
”

Ruka v ruke

Autor textu

Natália Ponyiczka

(Gymnázium Turzovka)

“

Obrázok znázorňuje to, že má mnohé hodnoty, ktorými sú tolerancia, ľudskosť, či spolupráca pri téme sen o živote majú ísť ruka v ruke bez ohľadu na farbu pleti alebo vierovyznanie jedinca.

”

Výtvarná súťaž

Vdýchla som život

Autor textu

Silvia Fidriková

(Gymnázium Námestovo)

“

...vdýchla som život čiernobielemu svetu plného odlúčení, samoty a stiesnenia tým že som priniesla farby, život, lásku, odpustenie a slobodu.

”

Kedy sa konečne poučíme?

Autor textu

Anna Rakárová

(Pedagogická a sociálna akadémia, Turčianske Teplice)

Od nepamäti si ľudia navzájom ubližujú, panuje nenávisť, ponižovanie, výsmech, ale aj údery. Dôvod? Iná rasa, náboženstvo, ponižovanie žien, domáce násilie a mnoho iné. „Ľudské predsudky“ Vždy to tu bolo, je, ale aj bude? Deti nevnímajú žiadne rozdiely medzi farbou pleti či iným náboženstvom. Majú sa radi svojím čistým srdcom, ktoré je bez predsudkov. Prečo to nedokážeme aj my dospelí? Môžeme to predsa zmeniť. Namiesto otočenia sa chrbtom podajme pomocnú ruku, ktorá je naozaj potrebná, aby násilie z minulosti cez prítomnosť netrvalo aj v budúcnosti.

Hľadanie receptu na šťastie

Autor textu

Eva Kristína Čermáková

(Pedagogická a sociálna akadémia, Turčianske Teplice)

Výtvarná súťaž

Človek

Autor textu

Eliška Mekanová

(Spojená škola Nižná)

“

Ten najdokonalejší tvor. Obklopený matkou Zeme, ktorá ho pevne drží v dlani ako svoje dieťa. Objíma ho oblohou, ukazujeme mu krásu dňa a nocí, všetkých hviezd na nebi. Krmi ho dobrotami, ktorých sama je tvorcom, obklopuje ho zverstvom, napája vodami sveta a dáva mu to najpotrebnejšie. A on? On rastie. Vyvíja sa pomaly, ale isto zabúda na ňu. Zabúda na všetko, čo je vôkol neho. Neuvedomuje si, ako jej ubližuje, ako ju ničí a ona mu to s čistou láskou matky vždy odpúšťa.

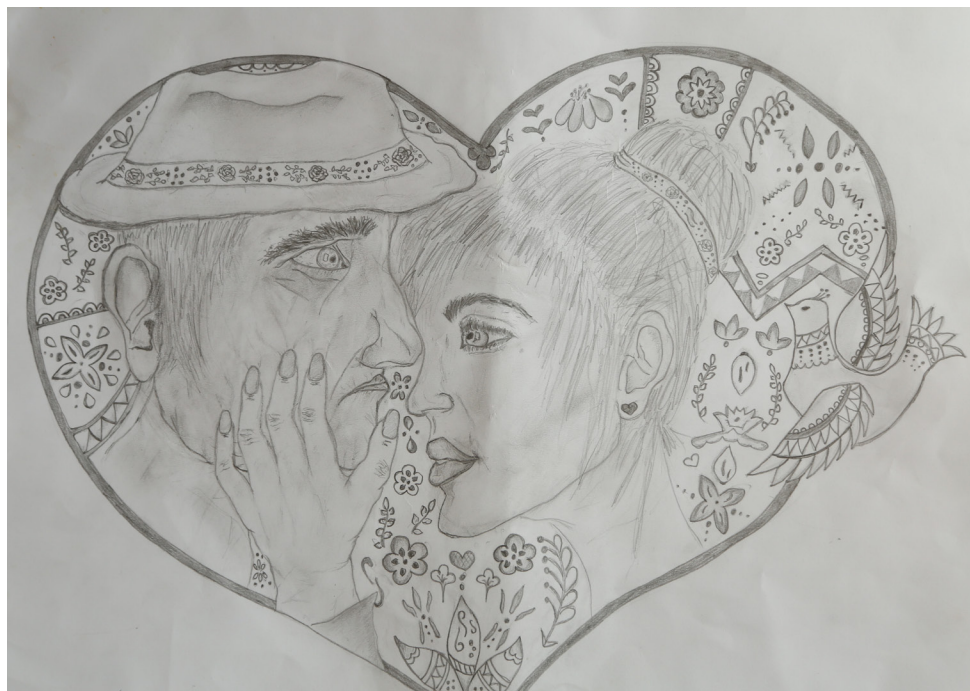
”

Marec poberaj sa...

Autor textu

Michaela Krajčírová

(Obchodná akadémia Liptovský Mikuláš)

“

„Láska nepozná starobu a srdce nepozná vrásky“ Prečo táto veta? Súvisí to práve s mojím dielom. Na jednej strane vidíte starca a ženu, druhý pohľad pripomína otca a dcéru. Jednou je úcta k starším čo už v tejto dobe je veľmi zriedkavé, alebo vidíte rešpekt, lásku a úctu k rodičom, ktorej už v tomto storočí je málo. Vidíte ako sa starý pán pozerá na dievča, ktoré sa ho nebojí dotknúť. Neodrádza ju ani jeho stará zvráskavená tvár poznačená rokmi driny. Hlboký pohľad otca, ktorý sa díva na svoju dcéru a ona si váži jeho pohľad, jeho šedivé vlasy, to všetko čo pre ňu v živote urobil. Ctí si jeho lásku, dobrotu, trpezlivosť i statočnosť. A čo tie ľudové vzory? To všetko má znázorniť tie starodávne veci, ktoré máme uložené hlboko v srdci ku čomu máme úctu, rešpekt a cítime vďaku, že sa to zachovalo a je pre nás darom.

My ako mladí ľudia zabúdame na to, že starí ľudia, ktorými pohrdáme, robíme im napriek a nepomáhame im, ba i dokonca im veľakrát ublížime ,majú tiež city. Oni nám môžu pomôcť svojimi vzácnymi radami ,naučia nás veľa nových vecí a snažia sa len o naše dobro... My si to len ťažko uvedomujeme. Neberieme do úvahy ich názor skúsenejšej osoby, ba dokonca v nich vidíme príťaž a neuvedomujeme si, že keď už nebudú medzi nami nik nám ich už nevráti a budú nám veľmi chýbať. Ale oni sa nevzdávajú a aj napriek tomu sú tu pre nás ,aj keď si myslíme, že ich nepotrebujeme a nechceme. Časom si, ale uvedomíme, že im patrí veľká vďaka.

Sen o živote chápem tak, že ľudskosť by mala fungovať pri každom a hlavne rešpekt voči starým ľuďom by mala byť prioritou a nie len smietka, ktorú schováme pod koberec. Naše odcudzenie, by mala byť nahradená úctou, trpezlivosťou, láskou a rešpektom. Ďakujeme, že ste...

”

Nový začiatok

Autor textu

Peter Báčik

(ZŠ Námestie mladosti, Žilina)

“

Každý má právo na rovnaké miesto
vo „svete“, bez ohľadu na vzhľad (farbu).

”

Výtvarná súťaž

Podat' ruku

Autor textu

Veronika Miklášová

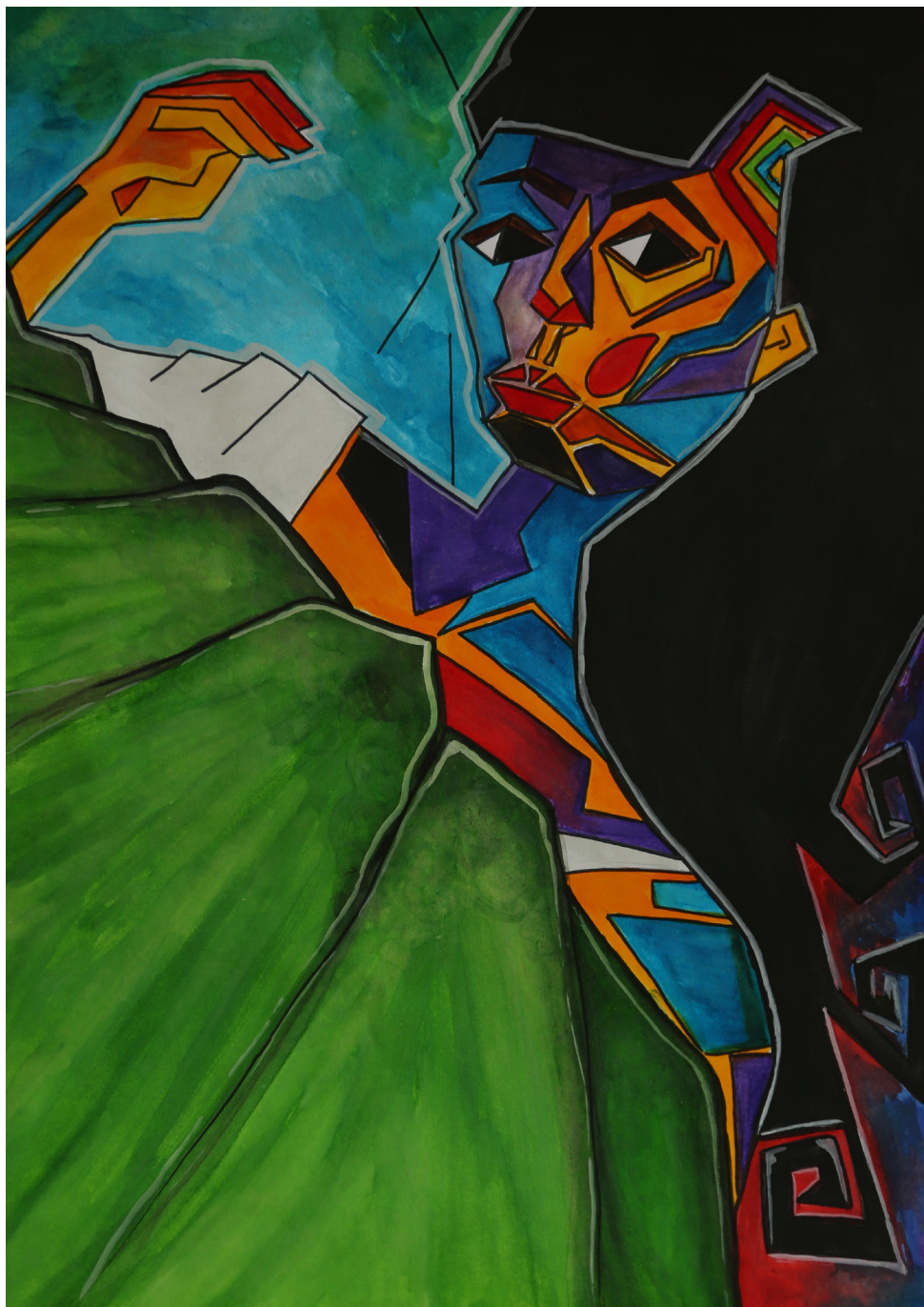
(Pedagogická a sociálna akadémia, Turčianske Teplice)

“

Svet, kde nie je nenávisť, ponižovanie a výsmech by sa páčil každému. Koľko vecí by sa ale muselo zmeniť? Určite veľa. Veľa ekonomických, politických a sociálnych problémov by sa muselo odstrániť a to b bol iba začiatok. Zabúdame však, že niekedy stačí iba podať pomocnú ruku. Usmíť sa na niekoho, kto to potrebuje. Milovať toho, kto nevie čo je láska. Objať človeka , ktorý iné teplo necíti.

Takže áno. Sen o živote sa začína u nás.

”

Sen o farebnejšom svete

Autor textu

Zuzana Tomčíková

(Pedagogická a sociálna akadémia, Turčianske Teplice)

“

Ráno sa prebudím a svet bude opäť o niečo
krajším, tak ako vo sne, ktorí sa mi prisnil.
Žiaden výsmech, ponižovanie ani nenávisť
v ňom miesto nenájdu,
pretože iba podpora úcty k ľuďom
dá môjmu životu opäť krásnu farbu.

”

„Ideálny, krásny svet“

Autor textu

Barbora Tučková

(Pedagogická a sociálna akadémia, Turčianske Teplice)

“

Rodina je základ celého života. Je to najdôležitejšie čo budeme mať. Ja som to poňala ako rodinu, ktorá pri nás vždy stojí a je nám oporou.

”

Vnútorná krása

Autor textu

Erika Brisudová

(Pedagogická a sociálna akadémia, Turčianske Teplice)

“

Vnútornou krásou môžeme meniť svet okolo seba
a každý deň potom bude jeden krásny životný sen
nielen pre nás.

”

Hviezdna obloha

Autor textu

Karolína Butková

(Pedagogická a sociálna akadémia, Turčianske Teplice)

Hľadanie šťastia v múdrosti

Autor textu

Romana Ozaniaková

(SOŠ strojnícka Kysucké Nové Mesto)

Spojenie

Autor textu

Terézia Kohútová

(Pedagogická a sociálna akadémia, Turčianske Teplice)

“

Spojenie dvoch životov matky a dieťaťa.

”

O RADE MLÁDEŽE ŽILINSKÉHO KRAJA

Rada mládeže Žilinského kraja je strešnou organizáciou detských a mládežníckych združení, parlamentov mladých, žiackych a študentských školských rád a neformálnych skupín mladých ľudí zo Žilinského kraja. Vznikla ako občianske združenie v roku 2001.

Cieľom Rady mládeže Žilinského kraja je obhajovať záujmy mladých ľudí vo všetkých oblastiach života, formou poskytovania servisu, vzdelávania a poradenstva; advokáciou, prezentáciou príkladov dobrej praxe, podporou dobrovoľníctva, obhajobou záujmov zamestnanosti mladých ľudí a ich bývania, preventívnymi aktivitami, podporou participácie mladých ľudí na živote obcí a škôl, rozvojom mládežníckych lídrov, výchovou k dodržiavaniu ľudských práv a podieľaním sa mladých ľudí na živote znevýhodnených skupín obyvateľstva.

Projekt bol finančne podporený Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky. Za obsah tohto dokumentu je výlučne zodpovedná Rada mládeže Žilinského kraja.

Vydala: Rada mládeže Žilinského kraja

Rok vydania: 2018

Náklad: 200 ks

Tlač: Tlačiareň Kubík, s.r.o.

Grafická úprava: Mária Špenerová

Rada mládeže Žilinského kraja

M.R. Štefánika 8390/13

010 01 Žilina

00421 908 965 002

www.rmzk.sk

www.facebook.com/RadaMladezeZA/

rmzk@rmzk.sk